CREDINȚA

PUBLICAȚIA PAROHIEI SFÂNTUL IOAN-BOTEZĂTORUL DIN GENEVA
ȘI A PAROHIEI TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI DIN LAUSANNE

NAȘTEREA DOMNULUI 2022 - ANUL XXVIII – NR. 2 /60

OFRANDA INIMII NOASTRE

† Mitropolitul IOSIF
Scrisoare pastorală la Naşterea Domnului

„Dumnezeu este iubire si cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu si Dumnezeu rămâne întru el”. (1 Ioan 4,16)

Preacucernici Părinţi,
Iubiţi fraţi si surori,

Sărbătoarea Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos ne găseşte, an de an, cu toată fiinţa noastră întoarsă înspre Cel care vine în ieslea din Betleem să ne descopere iară şi iară dragostea cea nemărginită a Părintelui Ceresc, a Dumnezeului Celui în Treime lăudat, în numele Căruia şi plin de dragostea Lui, vine în lume să ne mântuiască.

Pe durata Postului Naşterii Domnului, fiecare dintre noi încearcă să facă tot ce poate pentru a se pregăti de această mare sărbătoare. Încercăm să fim bineplăcuţi lui Dumnezeu postind, rugându-ne, încercând să renunţăm la cât mai mult din omul cel vechi – omul păcătos – prin Taina Spovedaniei, pentru a primi pe Hristos în noi.

Atunci când reuşim să renunţăm la ceea ce suntem, la păcate, primim ceea ce nu suntem: pe Dumnezeu în noi ! *„Care momente din viaţă*, spune Sf. Isaac Sirul, *ar putea fi atât de sfinte şi atât de propice primirii darurilor dumnezeieşti, decât vremea rugăciu-*

CALEA SPRE BETLEEM

El - „Răsăritul Cel de Sus” - a adus adevărata şi netrecătoarea bucurie în viaţa omenească

„Dumnezeu s-a înomenit pentru ca pe om să-l îndumnezeiască”
(Sf. Athanasie, PG 25, 192B)

Dragii mei,

Fiul cel veşnic al lui Dumnezeu *„născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii”* s-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara, la *„plinirea vremii”*, ca să-l ridice pe om din întunericul acestei lumi materiale, amăgitoare şi vremelnice, la lumina împărăţiei Sale spirituale şi veşnice.

Era firesc ca Cel ce se născuse din Tatăl fără de mamă, mai înainte de toţi vecii, să se nască, la plinirea vremii, din Mamă fără de tată, ca să aducă la casa Părintelui Ceresc pe toţi „orfanii spirituali” ai acestei lumi.

Înomenirea Cuvântului lui Dumnezeu (a Logosului) – „prin care toate s-au făcut” (Ioan 1, 3) - este dovada veşnică şi nezdruncinată a iubirii lui Dumnezeu faţă de om şi de întreaga lume. Ce altă dovadă de iubire ar putea fi mai mare decât aceasta? „Căci aşa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe Fiul Său Cel Unul Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică” (Ioan 3, 16).

Întruparea Fiului lui Dumnezeu - în persoana căruia firea dumnezeiască şi cea omenească coexistă „neamestecate şi neschimbate, neîmpărţite şi nedespărţite” - a dat posibilitatea omului să avanseze din spaţiul eterogen şi nesigur al « religiei şi religiozităţii » în spaţiul duhovnicesc şi providenţial al Bisericii. Corabia Bisericii este şi va rămâne singurul mijloc care îl poate conduce în siguranţă pe om către ţelul ultim al existenţei sale, Împărăţia cea veşnică a iubirii Preasfintei Treimi.

În acest spaţiu duhovnicesc omul înbisericit – prin botez, mirungere şi euharistie – îşi completează statutul de om « religios » cu acela de „creştin”, adică martor şi mărturisitor al lui Hristos Cel înviat şi devine, prin colaborarea dintre sinergismul uman şi harul divin necreat, corealiza-

nii, în care omul vorbește cu Dumnezeu? În momentul acela, când Îi adresăm Lui cererile noastre și Îi vorbim, omul își adună toate mișcările sufletului și toate gândurile lui și dialoghează singur cu Dumnezeu, inima lui umplându-se în abundență cu Dumnezeu."

Îl primim şi ne facem primiţi de El, ştiind că noi nu-i putem aduce nimic din ceea ce avem fără să ştim cine este El.

Prima dintre chemările creştinului este deci de a-L cunoaşte pe Hristos, de a sti Cine este si ce vrea de la mine. *„Iubirea dumnezeiască dă mai multă bucurie decât viața, iar cunoașterea lui Dumnezeu – care zămislește această iubire – dă mai multă dulceață decât mierea"*, zice Sfântul Isaac.

Cunoaşterea lui Dumnezeu naşte dragostea, iar creştin este doar cel care iubeşte. A fi creştin înseamnă *a fi îndrăgostit de Dumnezeu*. Nu este vorba despre o ideologie.

A fi creştin înseamnă a fi într-o legătură de iubire cu Dumnezeu, o legătură a dragostei cu Cel care se face raţiunea noastră de a trăi, dar şi cu cel de lângă noi. *„Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot cugetul tău și din puterea ta, iar pe aproapele tău cape tine însuți"*, zice Domnul (Mc 12, 30-31).

De ce această iubire ? Pentru că Dumnezeu Însuși a ales să trăiască cu noi într-o legătură de iubire, pentru că Se dă cu totul pe Sine nouă şi ne cere să ne dăm pe de-a-ntregul Lui.

Iubiţi credincioşi,

Adesea lumea în care trăim ne face să deviem spre alte credinţe, spre alte lumini, iluzorii de multe ori, lumini ale ignoranţei mai degrabă, în loc să ne lăsăm călăuziţi de steaua Adevărului, a Luminii, care a strălucit la Betleem acum mai bine de două mii de ani.

Dumnezeu m-a creat liber, iar eu devin conştient de libertatea mea.

Ce dragă ne este această libertate! Ne place să o afirmăm, să o trăim şi ne e greu să îndurăm stăpânirea din partea altora. Or, Dumnezeu afirmă şi El această libertate: El este Cel care ne-a creat liberi şi ne-a dat posibilitatea de a trăi în această relaţie liberă cu El.

Oare poate cineva să ne silească să-l iubim? Vedem acest lucru în legăturile de dragoste deformate, în care unul cere să fie iubit de cel pe care-1 iubeşte. Dumnezeu nu face asta. El ne iubeşte fără a cere nimic în schimb şi ne dă libertatea de a-L alege sau de a nu-L primi. Ne dă posibilitatea de a-L cunoaşte, dar nu ne sileşte. *„Și dacă aude* tor al propriei sale mântuiri, prin voia Tatălui, prin lucrarea Fiului şi prin săvârşirea Sfântului Duh.

Aşadar, să nu ne amăgim mulţumindu-ne cu statutul de oameni "religioşi" ca şi cum ne-am îndeplinit prin aceasta chemarea noastră divină, căci *„Dumnezeu a devenit asemenea oamenilor pentru ca oamenii să devină asemenea lui Dumnezeu"* (Sf. Maxim Mărturisitorul), de aceea, fiecare dintre noi suntem aşteptaţi să devenim, cu toată ființa noastră (cu conștiința, voința și simțirea noastră, precum și prin toată fapta cea bună) membri reali și fideli ai Trupului mistic al lui Hristos – Biserica.

Biserica este cea care ne împărtășește cuvântul Evangheliei, Sfintele Taine și harul Duhului Sfânt, cea care ne unește pe unii cu alții și împreună cu Hristos, dar tot ea ne învață cum să-L descoperim pe Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat în noi înșine și în semenii noștri. De aceea, Părinții Bisericii ne încredințează că „cel mai folositor și mai frumos drum este acela pe care-l facem către sinea noastră". Când ajungem acolo și-L descoperim pe Hristos din adâncul ființei noastre, renaștem într-o nouă viață, din care nu vom vrea să ne mai întoarcem nicodată; este viața bucuriei celei netrecătoare a prezenței și dragostei paterne a lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, copiii Săi.

De aceea, Întruparea Fiului lui Dumnezeu ca om și Învierea Sa din morți sunt singurele evenimente care aduc adevărata bucurie divină în viața oamenilor. Bu**curia aceasta este unică pentru că ea izvorăște din iubirea lui Dumnezeu pentru lume și pentru fiecare om în parte**, iubire manifestată prin planul lui Dumnezeu mai înainte rânduit pentru fiecare dintre noi, în perspectiva dobândirii vieții veșnice, dar și pentru îndumnezeirea creației Sale.

Referindu-se la actul Naşterii Domnului Părintele Dumitru Stăniloae scoate în evidenţă cum nu se putea mai frumos profunzimea acestei măreţe taine a creştinătăţii:

„Dacă Fiul lui Dumnezeu nu s-ar fi născut ca om, ca să aducă prin Învierea Sa viața veșnică oamenilor, nu s-ar fi știut pentru ce există lumea și generațiile de oameni care se nasc ca să moară rând pe rând. Toate încercările gândirii omenești de a găsi lumii un sens ar fi fost simple păreri lipsite de o siguranță.

Numai Naşterea lui Hristos – care a înviat – a adus o cunoștință despre rostul pozitiv al lumii și al vieții oamenilor în ea.

El ne-a arătat că există un alt plan al existenței decât al lumii acesteia în care toate pier. Există un plan de unde Hristos a venit ca Soare atotluminător al dreptății, biruitor al răului din lume și din noi.

El „Răsăritul Cel de Sus" a adus adevărata și netrecătoarea bucurie în viața omenească".

Fuga în Egipt (icoană coptă)

cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, nu Eu îl judec; căci n-am venit ca să judec lumea ci ca să mântuiesc lumea" (In 12,47).

Ce este mântuirea? Când suntem gata de a salva pe cineva, când vrem cu orice preţ să trăiască, înseamnă că îl iubim. Cu toate acestea, dacă ne aruncăm în apă să salvăm pe cineva care nu vrea să fie salvat acesta se agaţă de noi şi murim împreună cu el. Astfel, salvarea este şi ea o legătură: nu este de ajuns să iubim pe cineva pentru a-1 salva, mai trebuie ca şi el să accepte mâna noastră întinsă.

În acelaşi fel, Dumnezeu ne mântuieşte din iubire şi respectându-ne libertatea, respectând alegerea noastră de a intra sau nu în legătură cu El. El ne-a mântuit fără a cere nimic în schimb.

Mântuirea este deci roada iubirii, şi reciproc, în această iubire găsim mântuirea: *„Raiul este iubirea lui Dumnezeu"*, zice Sfântul Isaac, *„iubire care poartă în ea toată desfătarea care îl poate face pe om cu adevărat fericit"* (Cuv. 72).

Iubiţi credincioşi,

Chemarea noastră de creştini, provocarea noastră în această lume este cu adevărat de a descoperi, de a găsi în viaţa noastră această legătură de iubire cu Dumnezeu, de a-L iubi din toată inima noastră, din toată fiinţa noastră, cu toată puterea noastră.

Să nu ne fie teamă, ci să cerem lui Dumnezeu să ne ajute să devenim asemenea Celui care S-a făcut asemenea nouă prin Naşterea Sa din Fecioara Maria, încredintându-I toată viaţa.

Să îndrăznim să îi dăruim toată fiinţa noastră, tot ce suntem, inclusiv păcatele noastre să le punem neîncetat înaintea Lui,

Dragii mei,

Crăciunul este taina Bucuriei, a Iubirii şi a Smereniei coborâte printre noi, în ciuda faptului că trăim într-o lume profund stigmatizată de frică, de tristeţe, de nesiguranţă, de ură şi mai ales de mândrie.

Lumea, din care şi noi facem parte, se pare că şi-a pierdut complet busola. Trăim într-o societate în continuă schimbare cu multiple şi profunde crize (sanitară, geo-politică, militară, climatică, energetică, alimentară, economic-financiară, spirituală, morală, socială şi multe altele), în care individualismul materialist şi sistemul globalist îşi fac tot mai simţită prezenţa, şi oamenii - fără de Dumnezeu - caută mai mult ca oricând bogăţia materială trecătoare decât bogăţia spirituală a credinţei şi a generozităţii sau a dărniciei. Şi toate aceasta în detrimentul celor mulţi, sărmani şi neajutoraţi.

Aceste profunde crize, care s-au extins - din păcate - la nivel global, ne arată cât de fragilă şi de nesigură a devenit viaţa omului pe acest pământ şi, prin urmare, cât de mare nevoie este să ne reîntoarcem fără întârziere către peştera din Betleemul sufletelor noastre, acolo unde ne aşteaptă Pruncul dumnezeiesc, înveşmântat în lumina divină necreeată, Cel ce este izvorul şi destinul nostru, cea dintâi şi cea de pe urmă speranţă a vieţii noastre.

Avem nevoie să păstrăm permanent şi cât mai conştient legătura duhovnicească, liturgică şi sacramentală cu Dumnezeu, prin intermediul Bisericii lui Hristos, cea una, sfântă, sobornicească şi apostolică. Ea este anticamera Împărăţiei cerurilor şi garanţia vieţii noastre veşnice.

În acest scop este necesar **să transformăm această perioadă de criză într-una de întărire în credinţă printr-o mai profundă conştientizare a încercărilor vieţii şi a lumii în care trăim, prin participarea la cultul divin public al Bisericii, prin împărtăşirea cu Sfintele Taine, prin rugăciune smerită, prin pocăinţă şi prin post, prin iertarea celor ce ne-au greşit, dar şi prin sporirea dragostei noastre faţă de semenii aflaţi în necazuri şi în nevoi.**

Fie ca netrecătoarea bucurie a Naşterii Domnului să rămână deplină în noi şi neînserata lumină a Întrupării şi Învierii Sale să ne însoţească pe tot parcursul vieţii, spre slava Preasfintei Treimi şi a noastră mântuire.

Vă doresc din toată inima să petreceţi Sfintele Sărbători în pace, sănătate, belşug de lumină şi spor de bucurii duhovnicesti.

LA MULŢI ANI !

Părintele Adrian
022 700 49 18 ; 021 601 03 30 ;
<diaconu.adrian@gmail.com>

****

ÎN ACEST NUMĂR MAI PUTEŢI CITI :

PROGRAMUL SLUJBELOR DE SFINTELE SĂRBĂTORI
25 DE ANI PROVIDENŢIALI PT. MITROPOLIA NOASTRĂ !
PF.PĂRINTE PATRIARH DANIEL-DEDICAŢIA ANULUI 2022
HEUREUX LES ARTISANS DE PAIX … (Mt 5, 9)
RUBRICA MICUŢULUI CREŞTIN
RUBRICA PĂRINŢILOR – DESPRE EDUCAŢIA COPIILOR
TABĂRA DE VARĂ A COPIIOR, CRET-BERARD, IULIE 2022
CONVENTION - USAGE DE L'EGLISE DE MONTRIOND
LA RUBRIQUE DES JEUNES ; RRUBRICA LITURGICA
RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR
SĂ NU-I UITĂM NICI PE CEI CE NE-AU FĂCUT !
CRONICA PAROHIALĂ ÎN IMAGINI (CUNUNII –BOTEZURI)

căci *„în calitate de rob, coboară la cei împreună robi şi îşi ia chip străin, purtându-mă pe mine întreg în Sine cu cele ale mele, pentru ca să topească în Sine însuşi ceea ce este rău, ca focul ceara, sau ca soarele umezeala pământului şi eu să mă împărtăşesc de ale Lui...”* (Sf. Grigorie de Nazians, Cuv. 4,6).

Vremurile pe care omenirea le trăieşte deja de doi ani, nu sunt uşoare. Ofranda pe care o aducem lui Dumnezeu să fie rugăciunea şi dragostea noastră pentru toţi cei ce sunt în suferinţe sufleteşti sau trupeşti.

Să încercăm să fim şi noi, creştinii, legătura de mijlocire, precum Hristos, între pământ şi Cer, mijlocitori prin rugăciune, prin solidaritate, prin curajul mărturisirii lui Hristos, trăind zi de zi dragostea lui Dumnezeu în mijlocul fraţilor noştri pentru ca ei să îl poată cunoaşte şi prin mărturia noastră pe Iisus Hristos, care Se naşte în Betleem, pentru a lumii mântuire.

Sărbătoarea Naşterii Domnului să vă fie izvor de bucurie şi de lumină sfântă, spre sănătatea sufletului şi a trupului, atât în Noul An cât şi în toţi anii pe care Dumnezeu îi pune înaintea fiecăruia dintre dumneavoastră.

Hristos Domnul să vă binecuvânteze!

† Iosif,
Arhiepiscop al Europei Occidentale şi Mitropolit al Europei Occidentale şi Meridionale
Paris, Naşterea Domnului 2021

Ips. Părinte Mitropolit Iosif în mijocul tinerilor la biserica din Geneva - Gd-Lancy (3 nov.2012)

PROGRAMUL SLUJBELOR DE SĂRBĂTORI LA BISERICA DIN LAUSANNE

Sâmbătă 3 dec. şi Duminică 4 dec. – Sfânta Liturghie de la 10h.
Maţi 6 dec. (Sf. Ier. Nicolae) - Sfânta Liturghie de la 10h.
Sâmbătă 10 dec. - Taina Sfântului Maslu de la 17h30.
Slujba va fi urmată de **CONCERTUL DE COLINDE** suţinut de Corala ”CIPRIAN PORUMBESCU” din Suceava, ora **19h.**
Duminică 11 dec. - Sfânta Liturghie de la 9h30. Răspunsurile vor fi date de corul „Ciprian Porumbescu”, care va susţine un miniconcert de colinde în continuarea slujbei duminicale, la 11h30.
Sâmbătă 17 dec. şi Duminică 18 dec. – Sfânta Liturghie de la 10h.
Duminica 18 dec., în biserica de sus, slujba va continua cu **Serbarea Copiilor pt. întâmpinarea lui Moş Crăciun - 11h30.**
Sâmbătă 24 dec. şi DUMINICĂ 25 DEC. – CRĂCIUNUL - Sfânta Liturghie de la 10h. (slujba se va oficia în biserica de sus).
Luni 26 dec. (slujba de Crăciun şi cea a Sf.Mc.şi Arhid. Ştefan) - Sfânta Liturghie de la 10h. *(Marţi 27 dec. nu se oficiază la Lsn)*.
Duminică 1 ian. – ANUL NOU - Sfânta Liturghie de la 10h., şi Moliftele Sf.Vasile cel Mare (slujba se va oficia în biserica de sus).
Vineri 6 ian. - BOBOTEAZA ŞI SF. IOAN-BOTEZĂTORUL - Sfânta Liturghie de la 10h. Slujba va fi urmată de ***Sfinţirea Apei***.
Sâmbătă 7 ian. - *nu se oficiază la biserica din Lausanne. Slujba Sf. Ioan-Botezătorul se va oficia sâmbătă la biserica din Geneva.*
Duminică 8 ian. - Sfânta Liturghie de la 10h.

****

LA BISERICA DIN GENEVA GRAND-LANCY

Sâmbătă 3 dec. - program de spovedit de la 18h30.
Duminică 4 dec. -(Slujba Sf.Ier. Nicolae)- Sf. Liturghie de la 10h.
Sâmbătă 17 dec. Spovedanii 18h; **Taina Sfântului Maslu 18h30**
Duminică 18 dec. - Sf. Liturghie de la 10h. Slujba va continua cu Serbarea Copiilor pt. întâmpinarea lui **Moş Crăciun**, la 11h30.
Sâmbătă 24 dec. pt. spovedit preotul vă stă la dispoziţie cu RVS.
DUMINICĂ 25 DEC. – CRĂCIUNUL - Sfânta Liturghie de la 10h.
Dat fiind că sărbătoarea Crăciunului cade Duminica copiii vor fi împărtăşiţi chiar la slujba Naşterii Domnului, de Crăciun.
Duminică 1 ian. – ANUL NOU - Sfânta Liturghie de la 10h. urmată de *Moliftele Sf.Vasile cel Mare.*
Sâmbătă 7 ian. BOBOTEAZA ŞI SF. IOAN-BOTEZĂTORUL (HRAMUL PAROHIEI) - *Sfânta Liturghie de la 10h. Slujba va fi urmată de Sfinţirea Apei şi de o agapă* din ofrandele aduse de cred.

****

Pentru binecuvântarea caselor (botezul prin parohie) vă rugm să vă anunţaţi la pr. paroh +4179 689 18 17

Vă mulţumim frumos pentru sprijinul Dvs. acordat Bisericii noastre!

Contul Parohiei din Geneva (Grand-Lancy):
IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;
Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse St-Jean-Baptiste

Contul de întreţinere al Parohiei Lausanne:
IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4/ CHF;
Titulaire: EORL-VD.

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale!”

25 DE ANI PROVIDENȚIALI !
(29 noiembrie 1997 și 15 martie 1998)

Înaltpreasfinției Sale,
Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit IOSIF,
al Mitropoliei Ortodoxe Române
a Europei Occidentale și Meridionale

Înaltpreasfinția Voastră,

Prin voia și binecuvântarea lui Dumnezeu se împlinesc 25 ani de când ați fost ales Arhiepiscop al nostru de către Adunarea electorală a Arhiepiscopiei Europei Occidentale și Meridionale, ce a avut loc la Paris în 29 noiembrie 1997.
Urmare confirmării acestei alegeri de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ați fost apoi hirotonit ca arhipăstor al nostru în Catedrala ortodoxă greacă "Sfântul Ștefan" din Paris, de un sobor de 12 ierarhi, în ziua 15 martie 1998.
La această impresionantă ceremonie au participat și ML Regele Mihai 1 al României împreună cu Regina Anna.

Cu prilejul celei de-a 25-a Aniversări de la aceste evenimente providențiale din viața Arhiepiscopiei și a Mitropoliei noastre, în nume personal și în numele clerului și al credincioșilor din Protopopiatul Elveției, Vă transmit, cu profund respect și din adâncul inimii, sincere urări de sănătate, arhipăstorie îndelungată, mulțumire sufletească și netrecătoare bucurii.
În același timp aducem mulțumire și laudă lui Dumnezeu, Care Și-a arătat în mod vădit purtarea de grijă și rostul mântuirii sufletelor poporului Său cel binecredincios aflat în această parte Occidentală și Meridională a Europei, prin atâtea roade duhovnicești și misionare, izvorâte din arhiereasca lucrare pastorală a Înaltpreasfinției Voastre.
Domnul să Vă împuternicească să-I slujiți și pe noi să ne păstoriți în continuare cu aceeași râvnă, cu aceeași înțelepciune și dragoste părintească, după cum ați făcut în acești douăzeci și cinci de ani de când ați devenit Arhipăstorul nostru.

Întru mulți ani Înaltpreasfințite Stăpâne!

Al Înaltpreasfinției Voastre,
Pr.Adrian Diaconu
Protopop pentru Elveția

PREAFERICITUL PĂRINTE PATRIARH DANIEL DESPRE DEDICAȚIA ANULUI 2022*

2022 – „ANUL OMAGIAL AL RUGĂCIUNII ÎN VIAȚA BISERICII ŞI A CREŞTINULUI"

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2022 drept *Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului și Anul comemorativ al sfinților isihaști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț.*

Rugăciunea este temelia vieții și creșterii spirituale a omului, este mântuitoare și sfințitoare, deoarece ne umple de prezența iubirii lui Dumnezeu Cel atotmilostiv, *de harul Domnului nostru Iisus Hristos, de dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi de împărtăşirea Sfântului Duh* (2 Corinteni 13, 13).

Rugăciunea în Sfânta Scriptură

În Sfânta Scriptură regăsim îndemnuri nenumărate pentru a ne ruga. În *Vechiul Testament*, în cartea *Eccleziasticul*, înțeleptul Isus, fiul lui Sirah, spune despre omul rugător: *„Inima sa, de dimineață, o înalță spre Domnul, Cel care l-a făcut pe el, și îna-intea Celui Preaînalt se va ruga. Va deschide gura sa întru rugăciune și pentru păcatele sale se va ruga" (Eccleziasticul 39*, 6-7).

În *Noul Testament*, Îl vedem pe Domnul Iisus Hristos participând atât la slujbele din sinagogi (cf. *Marcu* 1, 21), cât și rugându-Se în singurătate (*Luca* 5, 16: *„Iar El Se retrăgea în locuri pustii și Se ruga"*). Mântuitorul i-a învățat pe ucenicii Săi rugăciunea *Tatăl nostru*, izvorul de inspirație al tuturor celorlalte rugăciuni. De asemenea, în mod deosebit, în epistolele Sfântului Apostol Pavel pot fi întâlnite numeroase sfaturi și cereri pentru înmulțirea rugăciunii.

Necesitatea practicii rugăciunii în viața Bisericii și a credincioșilor

Rugăciunea, ca prezență şi lucrare a Sfântului Duh în omul evlavios, aduce mângâiere, pace şi bucurie; ea ne uneşte cu Preasfânta Treime, izvorul bucuriei şi al vieţii veşnice, dar şi cu Biserica lui Hristos din toate timpurile şi din toate locurile. Fără rugăciune nu este Biserică şi nici viaţă creştină. Când pierdem bucuria şi pacea sufletului este semnul sigur că nu ne mai rugăm cum trebuie sau cât trebuie.

Creştinul ortodox trebuie să se roage cât mai mult fiindcă rugăciunea aduce multă iubire sfântă în inimă, ne uneşte cu Dumnezeu Cel milostiv, ne ajută să vedem în fiecare om un frate şi în fiecare frumuseţe a creaţiei un dar de la Dumnezeu. Rugăciunea ne ajută să înfruntăm greutăţile vieţii şi să pregustăm încă din lumea aceasta lumina şi bucuria Învierii şi a vieţii veşnice. Nimic nu poate înlocui rugăciunea şi nici o activitate nu este mai de preţ decât rugăciunea, fiindcă rugăciunea ne dăruieşte inspiraţie şi putere pentru a rosti cuvântul frumos şi pentru a săvârşi fapta bună.

În contextul restricțiilor cauzate de situația pandemică din ultimii doi ani, s-a constatat și mai mult necesitatea accentuării practicii rugăciunii în viața Bisericii și a credincioșilor.

CONTINUONS À AIDER LES RÉFUGIÉS, PRIONS POUR LA PAIX ET SOYONS DES ARTISANS DE PAIX !

« Heureux les artisans de paix, car ils seront appelés fils de Dieu »; (Mt 5, 9)

Commentaire du père Adrian Diaconu, recteur de la Paroisse orthodoxe roumaine de Lausanne, sur la septième Béatitude, lors de la cérémonie organisée par la Table œcuménique des communautées chrétiennes du quartier sous-gare à Lausanne, Ouchy, le 4 sept. 2022.

Chers amis en Christ, notre Seigneur,

La paix est le don le plus précieux que Dieu ait fait à l'homme, avec sa vie, depuis la création. La paix fondée sur la communion, la vérité, la justice et l'amour est inscrite à l'image de Dieu, selon qui l'homme a été créé (Genèse 1, 26).

Le péché a détruit la communion d'amour et de paix entre l'homme et Dieu, il a détruit la paix entre les hommes, ainsi que la paix et la communion de l'homme avec lui-même.

En cédant aux tentations, par son libre arbitre, l'homme a déformé le sens central de la vie en ce monde, remplaçant le but de la vie réelle et éternelle - l'acquisition du Royaume de Dieu - par le but de cette vie trompeuse et temporelle - l'acquisition du royaume du monde matériel, autrement dit, il a remplacé le monde de « *l'être* » par le monde de « *l'avoir* » !

L'abandon de la communion naturelle avec Dieu a amené les gens à travers l'histoire à recourir à l'escalade des conflits, des confrontations et des guerres afin d'acquérir le pouvoir, les ressources naturelles et les biens matériels. Ainsi, beaucoup de sang a été versé et la mort a fait des ravages parmi les gens, car, comme nous le dit saint Apôtre Paul, *"le salaire du péché, c'est la mort"* (Romains 6, 23).

C'est la raison pour la quelle *"à l'accomplissement des temps"* Dieu a incarné Son Fils unique dans ce monde déchue, pour éveiller la conscience des hommes vers le but ultime de leur existence, qui est l'acquisition du Royaume des Cieux, un royaume de paix, de justice, de communion et d'amour.

La nuit de la Nativité du Seigneur, les anges du ciel ont chanté : *« Gloire à Dieu au plus haut des cieux, et sur la terre paix, bonne volonté parmi les hommes »* (Luc 2, 14).

De là, nous comprenons que toute l'ac-

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel anunțînd dedicația anului 2022 în Catedrala Patriarhală din București (1 ian. 2022)

Rugăciunea - respirația spirituală a sufletului

Rugăciunea este izvor de bucurie şi de putere spirituală, izvor de pace şi de iubire faţă de Dumnezeu şi de semenii noştri, este respiraţia spirituală a sufletului. Dacă Îl chemăm pe Domnul Iisus Hristos stăruitor în rugăciune, zicând: *„Doamne, mântuieşte-ne!", „Doamne, scapă-ne!"*, atunci El, prin harul Său, vine la noi în suflet, ne luminează şi ne întăreşte. Toate faptele bune ale creştinului şi toate gândurile curate sunt roadele rugăciunii sale şi ale celor ce se roagă pentru el: preoţi, părinţi, prieteni evlavioşi.

Pornind de la îndemnul Sfântului Apostol Pavel: *„Rugaţi-vă neîncetat!"* (1 Tesaloniceni 5, 17), sub călăuzirea Sfântului Duh şi prin practica duhovnicească a Sfinţilor Părinţi, rugăciunea: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul"*, denumită atât *„rugăciunea minţii"*, cât şi *„rugăciunea inimii"*, a devenit calea cea mai bună pentru luminarea sufletului şi sfinţirea vieţii creştinului.

2022 - ANUL COMEMORATIV AL SFINȚILOR ISIHAȘTI SIMEON NOUL TEOLOG, GRIGORIE PALAMA ȘI PAISIE DE LA NEAMȚ

În contextul împlinirii a 1.000 de ani de la trecerea la Domnul a Sfântului Simeon Noul Teolog (†1022) şi a 300 de ani de la naşterea Sfântului Paisie de la Neamţ (†1722), Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat, de asemenea, anul 2022 drept *Anul comemorativ al sfinţilor isihaşti Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama şi Paisie de la Neamţ*.

De numele celor trei mari sfinţi isihaşti, pe care-i comemorăm în mod special în decursul acestui an, 2022, se leagă trei perioade de revigorare sau înnoire spirituală din istoria Bisericii.

1. Sfântul Simeon Noul Teolog (949-1022)

S-a născut într-o familie de înalt rang nobiliar din Constantinopol, intrând în monahism încă din adolescenţă la Mănăstirea Studion, unde l-a avut drept călăuzitor duhovnicesc pe Cuviosul Simeon Evlaviosul. Cu toate că era pregătit pentru o carieră juridică, de tânăr a fost preocupat de taina cunoaşterii lui Dumnezeu în rugăciune smerită, liniştită şi neîncetată.

La vârsta de 20 de ani a avut prima experienţă duhovnicească a vederii luminii necreate. A fost numit mai târziu egumen al Mănăstirii *Sfântul Mamas* în anul 979, unde a reînnoit viaţa duhovnicească. În ultima parte a vieţii a fost exilat aproape de Chrysopolis, în urma unor intrigi. Aici a întemeiat un schit închinat Sfintei Mari Mucenițe Marina, încheindu-şi viaţa în jurul anului 1022.

Personalitate puternică, Sfântul Simeon Noul Teolog arată în scrierile sale importanţa vederii luminii necreate a slavei dumnezeieşti, ca lucrare a harului, a trezviei şi a rugăciunii neîncetate în viaţa duhovnicească. În scrierile sale regăsim pagini întregi despre rugăciune, exprimate cu un înalt simţ poetic.

tivité messianique - catéchétique, sacramentelle et pastorale - de notre Sauveur Jésus-Christ dans le monde s'est faite sous le signe de la communion avec Dieu, de la paix, de l'amour sacrificiel et de la bienveillance entre les hommes.

C'est pourquoi les premières paroles adressées à Ses disciples par le Seigneur Ressuscité des morts, le jour même de Sa résurrection, puis une semaine plus tard, furent: *«Que la paix soit avec vous !»*

La paix fondée sur la communion, la vérité, la justice et l'amour est le plus grand bien spirituel, moral et social de chaque personne, de l'Église et de la société en général. Il améliore les conditions de vie de chaque personne, des communautés dans lesquelles les gens vivent, et facilite l'équilibre de la société, apportant prospérité, bien-être et bonheur à tous.

La paix entre les hommes et les peuples, à laquelle aspire toute société, naît – selon l'enseignement chrétien - de la restauration de la paix et de la communion de l'homme avec Dieu, ainsi que de la paix de chacun avec soi-même.

Il faut prier, aujourd'hui plus que jamais, pour l'éveil de la conscience de chacun dans la recherche des valeurs originelles de la paix intérieure. La paix ne nous vient pas de l'extérieur, elle doit être redécouverte en nous par l'humble prière, par la reconnais-sance de nos propres péchés et erreurs, et par le désir sincère de la réconciliation avec Dieu, avec nos semblables et avec nous mêmes.

Nous ne pouvons pas donner la paix aux autres, ni la souhaiter pour les autres, si nous ne l'avons pas en nous-même et ne la manifestons pas là où nous vivons.

Le Sauveur parle de cette paix intérieure nécessaire lorsqu'il s'adresse à ses disciples, après la Résurrection: *«Je vous laisse la paix, je vous donne ma paix»* (Jean 14,27)

C'est pourquoi ils sont considérés comme des artisans de paix ceux qui établissent tout d'abord l'harmonie entre la volonté de leur corps et la volonté de leur âme, réalisant la réconciliation nécessaire de l'homme avec soi-même.

En ce sens, les artisans de la paix sont avant tout ceux qui ont une conscience éveillée et qui vivent eux-mêmes la paix, ceux qui servent le Seigneur et leurs semblables dans la paix, dans l'amour et l'humilité, ceux qui prient constamment et consciencieusement, ceux qui observent le jeûne, afin que *« la paix de Dieu, qui triomphe de tout*

2. Sfântului Grigorie Palama (1296-1359)

De viața și lucrarea se leagă receptarea oficială a isihasmului în secolul al 14-lea, ca mișcare de înnoire duhovnicească prin rugăciune neîncetată. Membru al unei vechi familii senatoriale, Sfântul Grigorie Palama a intrat în monahism în anul 1316, în Muntele Athos, unde a petrecut o perioadă de timp la mănăstirile Vatoped și Marea Lavră.

Ulterior, a mers la Schitul Glossia, unde a trăit mai mulți ani în ascultarea duhovnicească a unor pustnici care aveau darul sfânt al rugăciunii neîncetate.

Începând cu anul 1336, a intrat într-o controversă cu teologul scolastic Varlaam de Calabria, care ataca temeiurile rugăciunii neîncetate și ale vederii luminii necreate.

În sinoadele locale întrunite la Constantinopol, în anii 1341, 1347 și 1351, învățăturile lui Varlaam de Calabria, dar și ale lui Grigorie Akindin și Nichifor Gregoras, alți opozanți ai isihasmului, au fost condamnate.

Sfântul Grigorie Palama a îndurat prigoniri din cauza mărturisirii credinței referitoare la vederea luminii necreate, fiind chiar și întemnițat. În cele din urmă, fiind eliberat, a fost ales Arhiepiscop al Tesalonicului, în anul 1347, scaun pe care l-a ocupat până la moartea sa, în anul 1359. A fost canonizat de Patriarhia Ecumenică în anul 1368, la numai nouă ani după trecerea sa la cele veșnice.

Sfântul Grigorie Palama a fost numit *„teologul luminii dumnezeiești”*. El a sintetizat învățăturile scripturistice și patristice, referitoare la vederea luminii necreate, ca o mărturie durabilă pentru veacurile următoare și a definit isihasmul ca fiind o învățătură fundamentală a Bisericii Ortodoxe.

3. Sfântul Paisie (Velicicovschi) de la Neamț (1722-1794)

Viața și lucrarea sa reprezintă cea de-a treia etapă a renașterii isihaste din istoria Bisericii Ortodoxe. Născut în anul 1722, la Poltava, în Ucraina, într-o perioadă de criză a vieții spirituale, în care îndrumătorii duhovnicești lipseau, iar cărțile Sfinților Părinți erau uitate, Sfântul Paisie de la Neamț a revigorat lucrarea isihastă a Bisericii, fiind contemporan cu Sfântul Nicodim Aghioritul (1749-1809) de la Muntele Athos, care avea aceeași preocupare majoră.

După ce a căutat viață duhovnicească în trei mănăstiri din Ucraina, Sfântul Paisie a ajuns în mănăstirile Dălhăuți, Trestieni și Cârnul - din Țara Românească - îndrumat de starețul Vasile de la Poiana Mărului, iar apoi a petrecut 17 ani de viețuire duhovnicească la Muntele Athos, unde a format o obște monahală isihastă.

În anul 1763, împreună cu obștea formată de el la Muntele Athos, a venit în Moldova, unde Mitropolitul Gavriil Calimachi i-a oferit ca loc de viețuire Mănăstirea Dragomirna, ctitoria Mitropolitului Anastasie Crimca.

În anul 1775, în urma ocupării Bucovinei de către austrieci, s-a stabilit la mănăstirile Secu și Neamț, pe care le-a condus până la trecerea la cele veșnice, în 15 noiembrie 1794.

În timpul șederii sale în Moldova, Sfântul Paisie a continuat, împreună cu ucenicii săi, lucrarea de traducere a operelor Sfinților Părinți și marilor asceți din limba greacă în limbile română și slavonă, ajungându-se la peste 300 de manuscrise.

esprit peut se déverser sur tous les hommes » (Philipiens 4, 7).

Pacificatrice et messagère de la paix et de la fraternité, c'est tout d'abord l'Église, qui prêche la paix jaillissant de l'amour de Dieu et du prochain.

Les artisans de la paix, sont aussi, mais pas seulement, ceux qui pardonnent l'hostilité par des interventions sages et appropriées ainsi que par l'exemple de leur vie, éliminant les malentendus, les querelles entre les gens et les réconcilient en les transformant d'ennemis en amis.

Les artisans de la paix sont, enfin, tous ceux qui, par leurs conseils, leurs efforts et leurs actes, empêchent les guerres entre les hommes. Les pacificateurs accomplissent une œuvre semblable à celle accomplie par le Fils de Dieu, venu dans le monde pour réconcilier l'homme pécheur avec Dieu. **C'est pour cette raison que Dieu leur promet le nom béni de *"fils de Dieu"*, accompagné, bien sûr, de la béatitude digne de ce nom.**

Le commandement de faire la paix s'adresse à nous tous, comme lu dans l'épître de l'Apôtre Paul aux Hébreux: *"Recherchez la paix avec tous et la sanctification, sans laquelle personne ne verra le Seigneur"* (Hébreux 12, 14).

Chers amis en Christ,

Depuis plusieurs mois les crises s'ajoutent les unes aux autres. Quelles soient sanitaires, géopolitiques, climatiques, sans parler des crises personnelles suite à des ruptures, à des deuils ou à d'autres événements qui nous touchent, nous et nos proches.

La guerre en Ukraine a dépassé toutes nos espérances de paix, par sa prolongation et par les atrocités commises. En plus, la possibilité de déclanchement d'une catastrophe nucléaire devient de plus en plus évidente, alors que la paix – tant attendue – reste de plus en plus lointaine.

Comment ne pas perdre pied, voir ne pas désespérer?

Notre cheminement vers la découverte de la paix intérieure, nos prières communes pour la paix, ainsi que tous nos actes de solidarité avec ceux qui souffrent, peuvent nous aider à mettre des bienfaits sur nos questionnements et ouvrir des pistes pour nourrir l'espoir.

En souhaitant la paix et en agissant sans cesse pour sa restauration, nous serons, nous aussi, appelés *"fils de Dieu"*, selon Sa grâce! Amen !

p. A.Diaconu

Icoana Anului Comemorativ 2022:
Sfinții Isihaști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț

Filocalia greacă a fost tradusă de el în limba slavonă (*Dobrotoliubie*) şi publicată în anul 1793 la Moscova. În rândul lucrărilor sale de spiritualitate ortodoxă se înscrie şi lucrarea *Despre rugăciunea minții*.

Peste 700 de călugări de la Mănăstirea Neamț de naționalități diferite (români, ruşi, ucraineni, bieloruşi, greci, bulgari, sârbi etc.) se aflau în acea vreme sub ascultarea sa, formând o adevărată şcoală şi o mişcare de înnoire a vieții monahale, numită şcoala „paisiană". Ucenicii săi au înființat mănăstiri isihaste mai ales în Ucraina, Rusia şi Țările Române, care au continuat traducerile din operele Sfinților Părinți filocalici.

Ne rugăm lui Dumnezeu să ne dăruiască tuturor puterea şi bucuria sfântă ca în acest *An omagial al rugăciunii în viața Bisericii şi a creştinului* şi *An comemorativ al sfinților isihaşti Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama şi Paisie de la Neamţ* să sporim în cunoaşterea rugăciunii ca stare de întâlnire şi convorbire a omului cu Dumnezeu, ca izvor de sfințire a vieții creştine în Biserică şi în familie şi ca arvună a bucuriei din Împărăția iubirii Prea¬sfintei Treimi!

La mulţi şi binecuvântați ani !
† Daniel
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

*Cuvânt rostit în Catedrala Patriarhală, cu prilejul proclamării anului 2022 drept *Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului și Anul comemorativ al sfinților isihaști Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț*, sâmbătă, 1 ianuarie 2022.

SUR LA PAIX
Saint Nicolas Velimirovitch (1880-1956)*

Vous connaissez tous l'Évangile du Christ qui constitue en substance le seul enseignement existant au monde sur la paix. La paix est une conséquence de la vertu et non une oeuvre d'habilité. Considérez par exemple une famille où les deux époux, tous les deux dépourvus de paix, ne maintiennent la paix que grâce à l'habileté. Dans de tels cas la paix peut-elle être durable ?

Les hommes se forcent plus que jamais non de revenir à la vertu comme condition de paix, mais de fabriquer la paix avec habilité. Mais de même qu'on ne peut édifier le toit avant les fondations, de même la paix ne peut s'obtenir en l'absence de vertu.

**(Lettres missionnaires – Ed. des Syrtes 2019)*

RUGĂCIUNE PENTRU PACEA LUMII

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce eşti Izvorul vieții și al păcii în cer și pe pământ, revarsă harul păcii tale în lumea tulburată de război și de ură.

Stinge neînțelegerile și învrăjbirea dintre oameni și revarsă în inimile tuturor smerenia, pacea și bunătatea.

Liniștește pe cei războinici și dăruieș-te-le înțelepciune.

Dăruiește ajutor celor suferinzi, ocrotire celor refugiați sau pribegi și mângâiere celor înstrăinați și întristați, iar nouă tuturor dăruiește-ne voința și puterea de a ajuta cu toată inima pe semenii noștri care suferă din pricina războiului.

Cel ce ai spus: *„Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”*, învață-ne să căutăm dobândirea păcii inimii și a păcii între oameni și între popoare, deoarece în inima în care se află pacea nu mai este vrajbă, iubire de stă-pânire sau frică, ci mângâierea Duhului Sfânt, iubire de Dumnezeu și de semeni.

Pentru aceasta, cu smerenie ne rugăm Ție, Hristoase Dumnezeule, pentru pacea dintre oameni în fiecare țară, pentru pacea dintre popoare și pentru buna așe-zare a întregii lumi, ca să viețuim în bună înțelegere și să putem lucra fără împiedi-care faptele plăcute Ție, slăvind iubirea de oameni a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

La Tabăra de vară de la Crêt-Bérard (iulie 2022) cei 25 de copii din Protopopiatul Elveției s-au rugat pentru pace în lume

RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN

PILDA CREIOANELOR

Înainte de a-l pune în cutie, meşterul luă în mână un creion, zicându-i acestuia: Aş vrea sa ştii cinci lucruri înainte de a te trimite în lume; adu-ţi aminte de ele, nu le uita şi astfel vei fi cel mai bun creion.

1. Vei putea face multe lucruri mari, însă numai dacă te vei lăsa mânuit de altcineva.
2. Din când în când va trebui sa simţi tăişul ascuţitoarei, dar lucrul acesta îţi va fi de folos ca să fi un creion nemaipomenit.
3. Vei putea corecta toate greşelile pe care le vei face.
4. Partea ta cea mai importantă se află în interiorul tău.
5. Trebuie să laşi urme frumoase pe fiecare suprafaţă pe care vei fi folosit; indiferent de condiţii, tu trebuie să laşi urme frumoase.

Creionul luă aminte la cele auzite, apoi, cu făgăduinţele păstrate în inimă, el fu aşezat în cutie.

DRAGI COPII,

Încercaţi acum să vă puneţi în locul acestui creion.

Dacă vă veţi însuşi aceste reguli, veţi deveni persoane de excepţie.

1. Veţi putea face multe lucruri mari, însă numai daca vă veţi lăsa în mâinile lui Dumnezeu. Acceptaţi ca oamenii să se bucure de darurile cu care aţi fost înzestraţi.
2. Din când în când va trebui să suferiţi, însă astfel veţi deveni fiinţe mai călite.
3. Veţi putea corecta toate greşelile pe care le veţi face.
4. partea cea mai importantă din voi se află în interiorul vostru.
5. Oriunde veţi fi şi indiferent ce condiţii veţi suporta, nu uitaţi să semănaţi amintiri plăcute în urma voastră.

Copii la școala parohială în biserica Lausanne, 27 nov. 2022

Ghicitori - Ghicitori - Ghicitori

Ia să-mi spuneţi voi acum
Ce-i la margine de drum?
Le vezi oriunde te duci
Aşezate la răscruci!

În biserică, în casă,
Pe perete sau pe masă,
Ne rugăm privind la ele,
Căci ne ocrotesc de rele.

Când e vremea friguroasă,
Care om nu intră-n casă?
E trimis de Dumnezeu,
E ocrotitorul tău.
Totdeauna ţi-e aproape
Şi în zi şi-n miez de noapte
Te va însoţi mereu
Şi la bine şi la greu!

Cine te iubeşte, ştii,
Cel mai mult pe-această lume,
Cine-i creşte pe copii
Şi-i învaţă cele bune?
(Îngerul) ; (Mama) ; (Icoanele) ; (Omul de zăpadă) ; (Troiţele)

PRIVIND EDUCAȚIA COPIILOR

Preafericitul Părinte Patriarh DANIEL

Copiii trebuie educați în duhul Evangheliei iubirii lui Hristos și al valorilor creștine, prin rugăciune și îndemn la viață sfântă și fapte bune (14.03.2013).

În vremea noastră cauzele nefericirii copiilor și tinerilor – precum sărăcia, deruta profesională, drogurile, alcoolismul, nesiguranța vieții de mâine, deprimarea etc. – s-au înmulțit într-un mod alarmant. În aceste condiții, sporirea atenției și a iubirii părintești în lucrarea de creștere și educație a copiilor constituie o nevoie vitală. (14.03.2013).

Creșterea copiilor în credință și în cunoștințele necesare vieții, care îl formează ca pe un viitor cetățean al patriei pământești, dar și ca pe posibil viitor cetățean al patriei cerești, este o lucrare esențială (15.09.2020).

Caracterul copiilor nu se formează numai prin vorbe şi sfaturi, ci şi prin viaţa şi exemplul părinţilor. În acest sens, părinţii sunt chemaţi să trăiască adevărata credinţă, prin rugăciune şi fapte bune, şi să cultive iubirea şi dărnicia în familie, după chipul iubirii milostive a Preasfintei Treimi, astfel încât familia să fie mereu izvor de iubire şi de bucurie pentru copii (07.06.2020).

Prin educaţia creştină, devin ei înşişi făclii luminoase ale vieţii duhovniceşti, pilde vii şi mărturisitori adevăraţi ai Evangheliei iubirii milostive a lui Hristos pentru toţi oamenii (5.12.2016)

Timpul petrecut cu copiii preșcolari pentru educația religioasă poate deveni o investiție pe termen lung pentru a face lumea mai bună (30.05.2016).

Educația creștină a copiilor și tinerilor nu trebuie limitată la transmiterea de informații intelectuale, ci va urmări, în special, formarea moral-spirituală a copiilor și a tinerilor, modelarea caracterului și a personalității lor în acord cu idealul Evangheliei iubirii lui Hristos și cu lumina vieții spirituale a Bisericii (22.09.2015).

https://basilica.ro/7-sfaturi-ale-patriarhului-cu-privire-la-educatia-copiilor/

RUBRICA PĂRINȚILOR

EDUCAȚIA CREȘTINĂ A COPIILOR
după învățătura Sfântului Ioan Gură de Aur

Într-una din omiliile sale, Sfântul Ioan Gură-de-Aur învață *„Despre slava deșartă și despre cum trebuie să-și crească părinții copii”* (PSB vol. XVI). Este o lecție de moralitate creștină valabilă și astăzi, care se adresează familiei creștine, în special părinților.

Despre pericolulul slavei deșarte și despre nevoia unui pedagog

„Îndată ce s-a născut un copil tatăl nu-și dă toată silința ca să-i orânduiască viața și să-i formeze caracterul, ci ca să-l împodobească și să îl îmbrace cu haine cusute cu fire de aur. Pentru ce faci asta omule? Admit ca tu să te împodobești cu astfel de haine, dar pentru ce îl înveți cu ele pe copil, care încă n-a gustat din această nebunie? Pentru ce-i atârni în jurul gâtului podoabă? Copilul n-are nevoie de aur, ci de un bun și priceput pedagog care să-l formeze”.

Prin aceste cuvinte Sfântul Ioan Gură-de-Aur atrăgea atenția celor din vremea sa că un copil are nevoie mai multe decât orice de un pedagog, de cineva care să-i explice tainele vieții și să-l deprindă cu politețea, cu bună cuviință, respectul, bunele maniere și cu toate calitățile pe care trebuie să le deprindă un om încă din copilărie.

Din păcate însă, după atâția ani se pare că și noi facem aceleași greșeli. Sigur, nu mai îmbrăcăm copiii în haine cusute cu fire de aur, însă trebuie să recunoaștem că ne preocupăm mai mult să le asigurăm copiilor haine cât mai bune, de o anumită firmă eventual, să le cumpărăm jucăriile cele mai frumoase și tot felul de lucruri care să-i țină ocupați. Dar, oare acesta este cel mai important aspect de care trebuie să beneficieze copiii noștri?

Prin educarea copilului tău lucrezi pentru tine și pentru lume

„Crește un atlet pentru Hristos! Învață-ți copilul, din fragedă vârstă, să trăiască în evlavie, chiar dacă este în lume. Dacă vei întipări în sufletul lui, încă fraged, învățăturile cele bune nimeni nu va putea să i le desprindă. Ele se întăresc ca și sigiliul aplicat pe ceară. Copilul când este mic se teme, are respect și de chipul tău și de cuvintele tale și de tot ceea ce faci. Întrebuințează cum trebuie superioritatea ta. Tu ești cel dintâi care te vei bucura de bunătăți dacă ai un copil bun și apoi Dumnezeu. Prin educarea copilului tău lucrezi pentru tine însuți și pentru întreaga lume”.

Sfântul Ioan Gură-de-Aur spunea că răul poate fi cu greu îndepărtat din lume din pricină că nimeni nu le mai vorbește astăți copiilor despre vlorile creștine, despre feciorie, despre cumpătare, nimeni nu-i învață să disprețuiască averile și măririle, nimeni nu le vorbește despre poruncile vestite în Sfintele Scripturi.

Înțelegem de aici că, pe lângă cele materiale de strictă necesitate este bine să primeze atenția pe care o acordăm copiilor, discuțiile cu ei, joaca împreună cu ei; acestea sunt activitățile de care părintele trebuie să se folosească pentru a sădi în conștiința copiilor adevăratele valori.

Dacă privim în jur vom constata că toți vorbesc doar despre bani, despre joburi care să le aducă un venit cât mai mare, despre competiții, care nu întotdeauna sunt corecte, despre dorința ca copiii lor să fie cei mai buni și să ajungă cel mai bine.

TABĂRA DE VARĂ PENTRU COPII, CRET-BERARD, IULIE 2022

Într-o postare recentă, intitulată *„Să-i cerem lui Dumnezeu imposibilul !”*, Preasfințitul Atanasie de Bogdania, arhiereu vicar al Episcopiei Italiei, a transmis un mesaj inspirat, care se potrivește foarte bine cu rubrica noastră dedicată educației creștine a copiilor.

„A vedea binele și frumosul în ziua de azi a devenit un adevărat mers pe sârmă pentru creștini. Iar pentru părinții care și-au crescut copiii în Biserică, un adevărat mers pe valuri. Totul ne stă împotrivă, tehnologia înghite sufletele tinerilor, consumerismul ne-a devenit o a doua natură, iar secularismul ne este deja religie. Nu ne mai miră întrebarea lui Hristos: ***„Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi oare credință pe pământ?”*** *(Luca 18.8), pentru că adulmecăm răspunsul.”*

Noi am încercat să facem binele și să vedem frumosul, și am mers și pe valuri și pe sârmă (la propriu), pentru a organiza, în prima săptămână a vacanței de vară, iulie 2022 - ca în fiecare an - Tabăra de copii a Protopopiatului Elveției, la Crêt-Bérard/VD

Această activitate cu copiii a început încă din vara anului 2013, la inițiativa și cu binecuvântarea Ips. Părinte Mitropolit Iosif.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, anul viitor (2023) sărbătorim 10 ani de activitate, în acest domeniu, spre slava lui Dumnezeu și spre bucuria copiilor și a părinților, care participă cu interes la această activitate.

Ediția de anul acesta a fost, poate, cea mai reușită dintre toate, ceea ce îmseamnă că, de la an la an ne perfecționăm !

Cei 25 de copii prezenți și cei 5 monitori s-au distrat de minune, timpul ne-a fost pe deplin favorabil, iar activitățile au fost pe cât de interesante pe atât de variate.

În numele întregului grup țin să mulțumesc Ips. Părinte Mitropolit Iosif pentru inițiativă și binecuvântare, Maicii Antonia pentru cele două măicuțe pe care ni le-a ne-a trimis de la mănăstire, ca în fiecare an, precum și monitorilor : Nela Tudor, Mihaela Dan, Daniela Ciobanu și Cătălin Motătăianu care, cu toții, au avut o prestație excepțională. Mulțumin deasemenea D-lor Carmen Teodorescu și Iuliana Centola, care s-au deplasat special pentru a da lecții copiilor.

Vă anunțăm că am început deja înscrierile pentru următoarea ediție, **2-7 iulie 2023 !**

Educația copiilor trebuie să înceapă de la o vârstă fragedă

„Ce se va întâmpla cu copiii noștri dacă n-au chiar din prima vârstă educatori? Cât rău nu vor săvârși cei care de la începutul vieții lor au fost obișnuiți să audă vorbindu-li-se numai despre lucrurile pământești”

Poate că unii vor zice, vreți să ne îndoctrinați copiii, lăsați-i să fie liberi să decidă ei! Dar, vă întreb, care copil este capabil să ia o decizie bună dacă nu va fi ajutat mai întâi să distingă binele de rău? Nu este simplu să educi un copil. Necesită efort susținut, dăruire, dragoste, mai ales dragoste. Nu e de ajuns să-i oferim un confort material, întrucât nu aceasta va contribui la integritatea lui rațională și la capacitatea de a-și croi un drum frumos în viață, în care să se bucure de realizările sale și să contribuie la bunăstarea celor din jur.

Toți se întreabă, de ce sunt din ce în ce mai mulți tineri depresivi în zilele noastre? Studiile arată că la nici câteva luni după angajare tinerii sunt dispuși să demisioneze pentru că nu au fost apreciați sau nu au fost promovați. De ce? Poate și pentru faptul că au fost obișnuiți să primească totul și cât mai repede și când au văzut că în realitate nu este chiar așa au căzut în deznădejde.

Or, această tendință de a obține cât mai mult și pe termen scurt este o boală care îi cuprinde pe mulți în ultima vreme. O boală care poate fi tratată cel mai bine cu valorile creștine: în care cel mai bogat este cel care se mulțumește cu ceea ce are; în care primează comuniunea cu ceilalți și nu izolarea într-o competiție acerbă. În care dictonul *„bucurați-vă pururea și rugați-vă neîncetat”* aduce bucurie sufletească și împlinire, chiar și în cele mai grele condiții de viață, acolo unde Hristos ne însoțește de fiecare dată când Îl chemăm în rugăciune.

Copilul nu va rosti niciun cuvânt nepotrivit dacă nu va auzi cuvinte nepotrivite

„Copilul nu se luptă nici pentru bani, nici pentru măriri; este încă copil; cel mult, dacă se ceartă cu cei de o vârstă cu el. Pune, deci, numaidecât copilului îndreptar ca să nu ocărască pe nimeni, să nu hulească pe nimeni, să nu se jure, să nu înjure, să nu se bată. Când vezi că nu vrea să asculte pedepsește-l, uneori printr-o privire aspră și severă, alteori prin cuvinte usturătoare, iar alteori prin cuvinte de mustrare, altădată mângâiește-l și fă-i făgăduințe”.

Sfântul Ioan Gură-de-Aur ne îndeamnă mai întâi să fim atenți la cuvintele pe care copilul le folosește și ne îndeamnă să-l învățăm pe acesta să rostească numai cuvinte cuviincioase și evlavioase, și să-l ținem departe de vorbe de ocară, de batjocură, cuvinte necugetate, rușinoase, ușuratice și lumești.

Vorbirea, însă, nu este singura „poartă” - așa cum o numește Sfântul Ioan Gură-de-Aur - prin care poate fi afectată educația copilului. El ne atrage atenția și asupra ***auzului*** care se află în strânsă legătură cu vorbirea. Copilul va vorbi ceea ce aude!

Sigur că, mai ales în societatea noastră, este greu să-l privezi pe copil de cuvintele urâte pe care le auzim peste tot, fie că suntem la cumpărături, în mijloacele de transport sau chiar la școală, dar, măcar în casă este bine ca proprii copii să nu audă cuvinte urâte din gura părinților săi. Aceasta îi va ajuta să dobândească o anumită repulsie față de cuvintele urâte pe care le vor auzi în celelalte medii și vor avea o reținere în a le folosi.

În concluzie, este important să păstrăm curate simțurile copiilor pentru a crește sănătoși sufletește și trupește. Educația lor este o datorie pe care părinții trebuie să o îndeplinească atât pentru binele lor, cât și al copiilor lor și al întregii societăți.

POZE DE LA TABĂRA DE VARĂ A COPIILOR - 2022

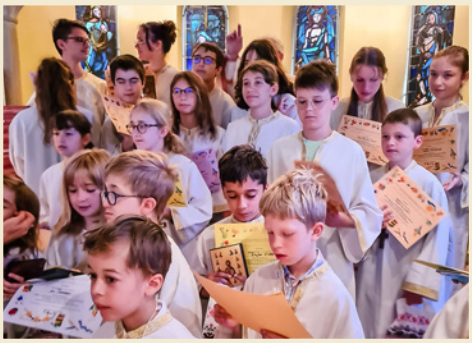

Images de la Cérémonie de signature tripartite de la Convention d'usage de l'Eglise de Montriond, Lausanne, Hôtel-de-Ville, le 28.06.'22

A cette Cérémonie, organisée par la Municipalité à l'Hôtel-de-Ville de Lausanne ils ont participé :

De la part de la Municipalité de Lausanne:
Monsieur David Payot, Conseiller municipal, Direction de l'enfance, de la jeunesse et des quartiers ;
Madame Estelle Papaux, Secrétaire générale et Madame Elsa Kurz, Responsable domaine cultes et temples.

De la part de la Paroisse évangélique-reformée de Saint-Jean :
Madame Marlyse Dormond-Beguelin, Vice-présidente du conseil de paroisse et
Monsieur Hermann Vienna, Pasteur.

De la part du Conseil Synodal de l'EERV:
Monsieur Jean Baptiste Lipp, Membre du Conseil Synodal et
Monsieur Antoine Reymond, Délégué à l'œcuménisme de l'EERV.

De la part de l'Eglise orthodoxe roumaine de Lausanne et du canton de Vaud:
Père Adrian Diaconu, Recteur de l'Eglise et
Monsieur Stéphane Boucher, Vice-président du conseil de paroisse.

LA SIGNATURE DE LA CONVENTION D'USAGE DE L'EGLISE DE MONTRIOND A LAUSANNE, 28.06.'22

MOT DE REMERCIEMENTS ADRESSE PAR LA COMMUNAUTE ORTHODOXE ROUMAINE DE LAUSANNE ET DU CANTON DE VAUD

Mesdames et Messieurs,

Nous rendons grâce à Dieu pour nous avoir aidés à atteindre ce moment que nous considérons comme historique dans la vie de notre Communauté orthodoxe roumaine de Lausanne et du canton de Vaud.

Il y en a eu deux dans la vie de notre paroisse, le premier remonte au 17 juin 1995, date à laquelle fut signé avec la Paroisse évangélique-reformée de Montriond la Convention pour l'aménagement et l'utilisation du sous-sol du Temple, et le second est celui d'aujourd'hui, par la signature tripartite de la Convention d'usage, sous certaines conditions, de l'église de Montriond.

Tous deux sont liés à l'ouverture œcuménique de l'EERV, en l'occurrence à la Paroisse de Saint-Jean, mais aussi à la compréhension et à l'ouverture de la Municipalité de Lausanne attentive aux besoins réels d'espace des diverses communautés religieuses de son territoire.

C'est pourquoi nous tenons à remercier tout d'abord le conseil de la paroisse St-Jean, représenté ici par Mme Marlyse Dormond-Beguelin, Vice-présidente du conseil de paroisse et par M. Hermann Vienna, Pasteur, pour la possibilité offerte, durant ces 27 années, de pouvoir mener à bien les activités pastorales, liturgiques et catéchétiques de notre communauté dans un espace aménagé selon la tradition liturgique chrétienne-orthodoxe.

Nous remercions également le Conseil Synodal de l'EERV, représenté ici par un de ses membres, M. Jean Baptiste Lipp, ainsi que M. Antoine Reymond, Délégué à l'œcuménisme de l'EERV, pour leur aide précieuse dans cette longue démarche à l'obtention d'un espace approprié aux besoins actuels de notre communauté.

Enfin, nous tenons à remercier vivement la Ville de Lausanne, Direction de l'enfance, de la jeunesse et des quartiers, représentée par vous, M. David Payot, Conseiller municipal, par vous Mme Estelle Papaux, Secrétaire générale et par vous Mme Elsa Kurz, Responsable domaine cultes et temples, pour votre invitation, votre accueil et surtout pour votre compréhension vis à vis de notre situation face à l'espace de culte. La signature de cette Convention nous donne enfin la possibilité de continuer une bonne partie de nos activités de culte dans un espace plus aéré et plus adéquate aux offices dominicaux.

Permettez-moi d'ajouter juste un point : le fait qu'une communauté chrétienne-orthodoxe soit représentée par un ecclésiastique, en tant que président du conseil de paroisse, ne doit pas être perçu comme une barrière. Cette représentation est strictement liée à la tradition de l'Église chrétienne indivisée, de manière honorifique. Le conseil paroissial composé de laïcs reste seul maître des décisions prises au sein de notre communauté.

Nous resterons toujours disponibles et ouverts à cette collaboration tripartite, selon la présente Convention et, au nom de l'Eglise Orthodoxe Roumaine de Lausanne et du canton de Vaud, nous vous remercions tous pour ce moment béni !

Adrian Diaconu, *recteur de la Communauté orthodoxe roumaine*
Lausanne, Hôtel-de-Ville, le 28 juin 2022 (13h30)

SUR L'ORTHODOXIE

Où sont les orthodoxes ?

Patriarcats et Églises Orthodoxes autocéphales :
1. Patriarcat de Constantinople ;
2. Patriarcat d Alexandrie ;
3. Patriarcat d'Antioche ;
4. Patriarcat de Jérusalem ;
5. Patriarcat de Russie ;
6. Patriarcat de Serbie ;
7. Patriarcat de Roumanie ;
8. Patriarcat de Bulgarie ;
9. Patriarcat de Géorgie ;
10. Église de Chypre ;
11. Église de Grèce ;
12. Église d'Albanie
13. Église de Pologne ;
14. Église de Tchéquie et de Slovaquie.

Eglises Orthodoxes autonome :
Église de Finlande ; Église d'Estonie, Église du Mont Sinaï

Patriarhia Română- Catedrala Naţională -Bucureşti

L'Eucharistie – Communion aux divins Mystères

« À chaque fois que nous sortons de leglise et que nous avons communié au Corps et au Sang du Christ, nous devrions normalement, le jour même, pouvoir donner notre vie au Christ, donner notre vie à Dieu, pouvoir renoncer à tout ce que nous avons, parce que la Liturgie et la communion sont en même temps la rencontre avec Dieu, et l'entrée - par la communion - dans le Royaume, plus rien ne nous manque à ce moment-là.

On est pur de tout péché, on est lavé par le Sang du Christ, et étant lavés de tout péché, plus rien ne nous manque pour effectuer ce passage *(pascha ou pâques signifie passage)* de l'autre côté, dans le Royaume ».

Le Métropolite Joseph

LA RUBRIQUE DES JEUNES

Qui sont les orthodoxes ?

L'Église orthodoxe témoigne de la foi et de la tradition chrétiennes universelles. « Son patrimoine de sainteté et de beauté, d'intelligence spirituelle aussi, est considérable. Elle s'enracine dans le christianisme originel et considère quelle a été fondée par Dieu lors de l'Incarnation du Christ et de la Pentecôte.

L'Église orthodoxe s'est développée au Proche-Orient et dans l'Europe de l'Est et du Sud-Est, dans ce qu'on appelle *l'Orient chrétien*. Pourtant, elle a eu aussi une vigoureuse action missionnaire et s'est implantée jusque dans le Nord-Pacifique et en Afrique noire. Surtout, elle est présente, discrètement, dans tout l'Occident, à la suite des migrations qui, au cours du XXe siècle, pour des raisons économiques ou politiques, y ont amené bien des populations.

À la tête des communautés locales sont les évêques, qui les relient à l'Église universelle et font circuler entre elles la vie et l'amour ; à la tête des régions, les métropolites, pour les grandes aires de civilisation ou les nations, des patriarches.

Pour l'Église orthodoxe, l'autorité appartient collectivement aux évêques, dont le collège représente aujourd'hui le cercle des apôtres ».

Olivier Clément, *L'Eglise orthodoxe*

Qu'est-ce que l'Église ?

« L'Ekklèsia, l'Église, ne relève pas d'abord ni fondamentalement de la sociologie. L'institution n'est que la trace empirique du "mystère". L'Église est avant tout puissance de résurrection, sacrement du Ressuscité qui nous communique sa résurrection.

Nouvelle Ève, elle naît du côté ouvert du Christ comme Ève est née du côté d'Adam. Du flanc transpercé du Christ ont jailli en effet l'eau et le sang (Jean 19,34), l'eau du baptême, le sang de l'eucharistie.

Dans sa profondeur, l'Église n'est rien d'autre que le monde en voie de transfiguration, le monde qui devient, en Christ, transparent à la plénitude paradisiaque.

Le paradis de la Présence est en effet le Christ lui-même, qui a pu dire au larron plein de foi crucifié à côté de Lui : *„Aujourd'hui, tu seras avec moi en paradis"* (Luc 23,43).

Le monde-en-Christ, le nouveau ciel et la nouvelle terre, c'est-à-dire le ciel et la terre renouvelés, viennent à nous dans les sacrements de l'Église, dans l'Écriture qui elle aussi est un sacrement.

Les divers sacrements (ou "mystères") ne sont du reste que des aspects de la sacramentalité globale de l'Église dont le cœur, le soleil, est le "mystère des mystères", l'eucharistie ».

Olivier Clément, *Sources*

La Divine Liturgie

L'orthodoxie, en somme, n'est autre que la Divine Liturgie, témoignage suprême du Royaume à venir. En effet, là où il n'y a pas de Liturgie, il n'y a pas d'Église.

Dans la conception orthodoxe, la célébration de la Divine Liturgie est ce qu'il y a de plus grand dans le monde et dans l'histoire. On ne péut

L'écrivain roumain Virgil Gheorghiu décrit ce que chaque fidèle reçoit lorsqu'il participe au repas céleste, la sainte communion ou divine eucharistie : «Après chaque communion, je me sentais non seulement lavé de tout péché, mais encore divinisé (Ac 17,27), car j'avais dans le corps le même sang que Dieu. J'étais le fils de Dieu par le sang. Je portais Dieu en moi. J'étais *Théophore*, porteur de Dieu.

J'ai compris pourquoi les fidèles sont transfigurés, beaux comme sous les feux de la rampe, quand ils sortent de la Divine Liturgie. C'est Dieu qu'ils portent en eux, dans leur corps, et qui les illumine.

Après chaque communion, je ne me sentais pas seulement le fils de Dieu, mais aussi, le frère de sang de tous les chrétiens de l'univers entier. J étais frère de sang de tous les chrétiens qui ont vécu, de ceux qui vivent maintenant et de ceux qui vivront demain, car ils ont eu, ont et auront dans leurs veines le même sang divin que j'ai dans mon propre corps.

Cette fraternité humaine et cosmique, c'est la plénitude chrétienne. Tout est réuni dans cette liturgie cosmique, et tout l'univers est un. Je faisais partie de Dieu, et Dieu faisait partie de moi. À cet instant, nous vivions dans l'éternité. Car l'éternité commence ici-bas, sur la terre. Et lorsque nous sommes dans l'Église, nous sommes déjà dans le ciel».

Virgil Gheorghiu,
De la 25e heure à l'heure éternelle

L'office orthodoxe nocturne de la Résurrection, Eglise de Montriond - Lausanne, le 24.04.2022

comprendre l'Église sans comprendre la Divine Liturgie.

« La liturgie terrestre s'unit à la liturgie céleste que célèbrent les puissances angéliques; la communauté, pendant la liturgie eucharistique, est 'élevée au ciel', ou plutôt se trouve dans un espace de résurrection où il n'y a plus de séparation entre le ciel et la terre, les anges et les hommes, les vivants et les morts (qui ne sont pas morts mais se préparent eux aussi à la résurrection, ou, s'il s'agit des saints, nous y préparent) ».

Olivier Clément, *Sources*

Dans la tradition orthodoxe, «la prière liturgique et l'expérience liturgique sont fondamentales. Par la célébration liturgique, les fidèles ont le pressentiment du Royaume à venir, qui déjà vient à eux dans l'eucharistie.

La première expérience du mystère, c'est dans la liturgie que nous la faisons. La vie liturgique n'est pas seulement annonce de la Bonne Nouvelle, mais participation à la Vie nouvelle.

Une beauté d'un type particulier, qui relève non de la chair mais de la "corporéité pneumatique", amorce l'illumination de toutes nos facultés à travers le chant, l'icône, et même la flamme des cierges et les divers parfums (car l'odorat est le sens le plus sensuel, le plus chtonien, et il importe que le "parfum de la sainteté" rejoigne en nous l'odeur profonde de l'humus ou de la terre après la pluie).

La Beauté est le nom liturgique de Dieu. Le génie de l'Orthodoxie est « philocalique » (le mot 'philocalie', 'amour de la beauté', c'est-à-dire de la sainteté, sert à désigner tout recueil de textes spirituels) ».

Olivier Clément, *Prolégomènes, in « La Douloureuse Joie »*

« C'est par la Liturgie qu'un orthodoxe éprouve son appartenance à l'Église.

Le centre en est le « mystère des mystères », l'eucharistie, où l'Esprit Saint change le pain et le vin en corps et sang du Christ à la demande du prêtre et du peuple ».

Olivier Clément, *L'Église orthodoxe*

Images des offices de l'église du Grand-Lancy / Genève et de l'église de Montriond / Lausanne, le 5 et le 6 nov. 2022

EXPLICAȚIA SFINTEI LITURGHII (2)

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI LEGATE DE SFÂNTA LITURGHIE

1. Ce înseamnă binecuvântarea mare

La cele șapte laude bisericești ale zilei liturgice și la ierurgii, slujba începe cu binecuvântarea mică : *"Binecuvântat este Dumnezeul nostru…"* punându-se accent pe unicitatea lui Dumnezeu, așa cum era El cunoscut înainte de Întruparea Domnului.

Utrenia, slujba de dimineață, care precede deobicei Sfânta Liturghie, face un pas înainte către revelația Preasfintei Treimi, prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu, de aceea binecuvântarea acesteia se referă la sfințenia, deoființimea și nedespărțirea Preasfintei Treimi: *„Slavă Sfintei, Celei de o ființă și nedespărțitei Treimi…"*.

La Sfânta Liturghie, însă, ca și la celelalte Sfinte Taine, este rânduită binecuvântarea mare : *„Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh…"* întrucât, prin Întruparea, Jertfa și Învierea Domnului, precum și prin Pogorârea Sfântului Duh la Cincizecime, acte ce se comemorează prin Sfânta Liturghie, ni s-a descoperit taina Preasfintei Treimi : „Dumnezeu cel unic în ființă și întreit în persoană și lucrare", precum și Împărăția Dumnezeului treimic, la care toți suntem chemați prin Sfânta Liturghie - prin Sfânta Euharistie - și prin celelalte Sfinte Taine.

Așadar, prin *binecuvântarea mare*, încă de la începutul Sfintei Liturghii ni se arată scopul pentru care ea este săvârșită, și anume : *dobândirea Împărăției celei veșnice a iubirii Preasfintei Treimi.*

2. Ce înseamnă cuvântul „Amin" ?

În rugăciuni și în cultul bisericii creștine, în general, cuvântul „Amin" este folosit ca formulă de încheiere a unei rugăciuni sau a unei binecuvântări și înseamnă „Așa să fie"! „Adevărat"!

3. Ce este aceea o „ectenie" ?

Termenul de ectenie (din grec. *ekténeia*) înseamnă rugăciune de cerere sau de mulțumire rostită de către preot sau diacon, la care se răspunde prin: „Doamne miluiește" sau „Dă, Doamne". După momentul și scopul rostirii ei, ectenia este mare, mică, întreită, de cerere, de mulțumire.

RUBRICA LITURGICĂ

De ce este nevoie sa venim la biserică pentru a participa fizic la Sfânta Liturghie din moment ce o putem urmări, mult mai comod, printr-un ecran de-acasă?

Dragii mei,

În perioada pandemiei, când nu puteam ieși nici la o slujbă duminicală, am simțit cu toții lipsa comuniunii reale - liturgice și euharistice - cu Dumnezeu, dar și cu confrații nostri creștini. Am resimțit atunci o lipsă enormă a „*ceva*" ce trebuia să împărtășim cu toții, dar si a „*cuiva*" care ne chema din interior și ne aștepta să ne întâlnim realmente cu El și să ne împărtășim de dragostea Lui.

În acea perioadă de grea încercare urmăream slujbele prin intermediul unui ecran și făceam preotului confesiuni prin telefon, și aceasta ne dădea sentimentul unei lipse enorme ce apăsa ca o greutate pe sufletul nostru.

Este normal ca o astfel de situație să ne apase pe toți creștinii, mai ales pe ortodocșii obișnuiți să participăm duminica la Sfânta Liturghie. A simți aceasta ca pe o lipsă este un reflex pur creștin și eminamente ortodox!

Dacă toate mijloacele „virtuale" puse în aplicare pot ajuta în prezent la susținerea credinței noastre, ele sunt incapabile să înlocuiască „realul tainei liturgice".

Din păcate, însă, chiar și acum când avem deplina libertate de a participa realmente la misterul liturgic al Sfintei Liturghii unii creștini aleg totuși să urmărească slujba duminicală de la distanță, prin ecrane interpuse, sau să aibă conversații cu preotul doar prin telefon, deși pot să se deplaseze la sfânta biserică, acolo unde Hristos ne așteaptă pe ficare în parte să ne reântâlnim cu El.

Să nu uităm că spiritualitatea noastă liturgică este divino-uman "întrupată"

De-a lungul acelor luni de izolare, în pandemie, am descoperit cât de mult spiritualitatea noastră liturgică este divino-uman „**întrupată**": nu suntem nici îngeri, nici spirite pure, nici inteligențe „artificiale" sau inimi „virtuale"! Suntem această misterioasă ființă alcătuită trinitar dintr-un corp, un suflet și un spirit pe care Dumnezeu vrea să o salveze în totalitate: sanctificând prin spiritul nostru sufletele noastre nemuritoare și resuscitând trupurile noastre muritoare.

Astfel, taina mântuirii noastre ne-a fost rânduită tocmai prin „întruparea" Fiului lui Dumnezeu. Asumând natura noastră umană, Cuvântul s-a făcut trup pentru a ne îndumnezeii, făcându-ne să participăm astfel la natura Sa divină. Chiar și în timpul Cinei celei de Taină, când Domnul și-a îmărtășit ucenicii, cu pâinea și vinul devenite Trupul și Sângele Său, precum și prin jertfa Sa de pe Cruce – dovadă a iubirii Sale supreme pentru noi, oamenii - ca și prin moartea și Învierea Sa, Dumnezeu s-a făcut vizibil, palpabil, audibil, cu alte cuvinte prezența Lui a fost percepută direct și real de toate simțurile noastre.

A urmări Sfânta Liturghie din exteriorul misterului liturgic și a spiritului de comuniune duhovnicească, ce se creează în acest timp în biserică, înseamnă să ne auto-privăm de aspectul „întrupat" al credinței noastre. Căci tainele Bisericii nu sunt „virtuale" sau doar „spirituale": ele sunt

4. De ce se repetă atât de des „Doamne miluiește” la fiecare slujbă ?

Răspunsul « Doamne miluiește » arată că îl rugăm pe Dumnezeu să ne satisfacă cererile formulate prin intermediul preotului, nu pentru că am fi îndreptățiți la aceasta, ci pentru milostivirea Lui, asemenea vameșului care se umilea, rugânduse : *« Dumnezule, milostiv fii mie păcătosului (Doamne miluiește-mă pe mine păcătosul)»* (Luca 18,13).

Prin aceste cuvinte, adresate numai lui Dumnezeu, se afirmă ideea că depindem întru totul de mila, de ajutorul și de dragostea Lui.

5. Ce sunt antifoanele?

Cuvântul antifon (din grec. *antiphonos* - care răspunde) înseamnă cântarea alternativă la două strane a psalmilor.

Primul antifon de la Sfânta Liturghie este: *„Binecuvântează suflete al meu pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel Sfânt al Lui”* Psalmul 102,1.

Cel de-al doilea antifon : *„Unule născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu…”* este un imn liturgic compus de împăratul Iustinian (527-565).

Întreaga rânduială a slujbei de la începutul Sfintei Liturghii simbolizează timpul dinaintea ieșirii Mântuitorului la propovăduire.

Antifonul al treilea *”Fericirile”* sunt o parte din *« Predica de pe Munte »*, prima mare cuvântare a Mântuitorului (Matei 5, 3-12) și ele constituie un adevărat îndreptar pentru viața creștină.

6. Ce reprezintă ieșirea preotului cu Sf. Evanghelie în mijlocul bisericii ?

Ieșirea (sau Intrarea) cea mică - sau vohodul mic- amintește de începutul activității Mântuitorului în lume, ieșirea Sa la propoveduire și manifestările lucrării Sale profetice.

7. Ce înseamnă Trisaghionul ?

Trisaghionul este un imn adresat Sfintei Treimi :

Cuvintele : *« Sfinte Dumnezeule »* sunt adresate lui Dumnezeu Tatăl, existență absolută. Cuvintele *« Sfinte Tare »* - sunt adresate lui Dumnezeu Fiul, Cel viu și lucrător (Evrei 4,12), care prin Crucea Sa a încătușat pe diavol și ne-a dat tăria să-l biruim. Cuvintele *«Sfinte fără de moarte »* sunt adresate Duhului Sfânt, Cel făcător de viață, iar formula de încheiere *«miluiește-ne pe noi»*, se adresează unicității treimice.

indubitabil „sensibile” pentru că sunt semne eficiente care comunică ceea ce ele semnifică. Suntem cu toții convinși că nu există spovedanie reală prin telefon și nici împărtășire sacramentală printr-un ecran interpus!

Desigur, în caz de necesitate, când creștinul nu poate primi sfintele taine, Dumnezeu îi poate da roadele lor (ca de exemplu în comuniunea spirituală) dar nu aceasta este calea obișnuită. Mijlocirea sensibilă (prin prezența reală și atingere) a sfintelor taine face parte din planul lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor: aceasta este calea obișnuită prin care Dumnezeu ni se oferă.

Participarea reală (și regulată) la Sfânta Liturghie este o poruncă a Bisericii și o necesitate vitală pentru fiecare creștin

Înaintea Sfintelor Sale Patimi, mai precis în seara Cinei celei de Taină, după ce i-a împărtășit pe ucenici cu Trupul și Sângele Său Mântuitorul Hristos le-a poruncit : “ Aceasta sa o faceți intru pomenirea Mea” (Luca 22, 19), iar în Dumnezeiasca Liturghie a Sf. Vasile-cel-Mare spunem: “Aceasta sa o faceți intru pomenirea Mea, că ori de câte ori veți mânca pâinea aceasta, si veți bea paharul acesta, moartea Mea veți vesti, Învierea Mea veți mărturisi”.

Iată, așadar, felul in care la temelia Dumnezeieștii Liturghii stă, pe de o parte, porunca mântuitoare a Domnului și, pe de alta, pomenirea morții si învierii Sale, corelată (si chiar condiționată) de a mânca din Pâinea si a bea din Paharul împărtășirii cu Hristos, pt a deveni vestitori ai morții Sale si mărturisitori ai Învierii Sale, până la a doua Lui venire.

Acesta este motivul pentru care importanța participării reale la Sfintele Liturghii este atât o poruncă a Bisericii, cât și o necesitate vitală pentru orice creștin, întrucât suntem sau devenim martori reali ai Învierii doar prin împărtășirea cu Sf. Euharistie.

Înțelegem din aceasta că între Înviere si Sfânta Euharistie este o relație de comuniune indispensabilă, și aceasta o trăim doar în și prin participarea noastră reală (fizic și duhovnicește) la Dumnezeiasca Liturghie.

Cum am putea trăi noi fără prezența Lui?

Sfântul Ignatie al Antiohiei a spus: „Trebuie să redescoperim cu mândrie privilegiul de a participa la Euharistie, care este sacramentul lumii reînnoite. Învierea lui Hristos a avut loc în prima zi a săptămânii, [duminica] care, în Scriptură, era ziua înființării lumii. Tocmai din acest motiv duminica a fost considerată de comunitatea creștină timpurie ca ziua în care a început o lume nouă, când, datorită biruinței lui Hristos asupra morții, a început noua creație. Adunându-se în jurul mesei euharistice, comunitatea s-a format treptat ca noul popor al lui Dumnezeu”.

Tot Sfântul Ignatie al Antiohiei i-a definit pe creștini drept „cei care au ajuns la noua nădejde”, iar el i-a prezentat drept oameni „care trăiesc apropiați de duminică” („juxta dominicam vivetes”). În această perspectivă, Episcopul Antiohiei s-a întrebat: „Cum am putea trăi fără El, pe care l-au așteptat atât de mult profeții?” (Ep.către Magnezieni 9, 1-2). »

Așadar, când alegem să rămânem acasă duminica și să ne rezumăm la a asculta și a viziona de-acasă slujba Sfintei Liturghii printr-un ecran interpus să ne întrebăm:

„Cum am putea trăi noi fără El ” ?

Pr. Adrian

Copii la împărtășit, Tabăra Crêt-Bérard, 9 iul. 2022

8. Cum se interpretează citirea epistolei (apostolul) și a pericopei evanghelice ?

Lecturile biblice au fost introduse în Sfânta Liturghie cu scopul de a transmite credincioșilor vestea cea bună, învățătura Mântuitorului Hristos și a Sfinților Apostoli, și pentru a le reaminti îndatoririle lor de creștini.

Ele mai reprezintă și unul dintre mijloacele prin care Liturghia Cuvântului ne pregătește pentru Liturghia Euharistică : mai întâi ne împărtășim cu cuvântul Mântuitorului, care ne conștientizează pentru împărtășirea apoi cu Trupul și Sângele Său.

9. Ce reprezintă tămâierea dinaintea citirii pericopei evanghelice ?

Sf. Simeon al Tesalonicului spune că tămâierea dinaintea citirii Sfintei Evanghelii, prin fumul și mireasma ei, reprezintă darul Duhului Sfânt împărtășit lumii prin vestea cea bună a Evangheliei.

10. Ce vrea să spună preotul prin cuvintele: „Înțelepciune, drepți, să ascultăm Sfânta Evanghelie ?

Prin aceste cuvinte preotul îndeamnă pe credincioși să asculte cu atenție și cu înțelepciune (înțelegere) cuvântul Evangheliei și nu stând așezați, pe scun sau în strană, ci în picioare, pentru respectul ce trebuie să-l acordăm cuvântului lui Dumnezeu.

11. Ce rost are ectenia pentru cei răposați în timpul Sfintei Liturghii ?

Această ectenie se rostește la Sfânta Liturghie numai sâmbăta, când se fac pomeniri pentru cei răposați, deoarece Duminica, comemorând sărbătoarea Învierii Domnului, nu se fac parastase, în afară de situații speciale.

12. De ce se fac pomenirile morților în general sâmbăta și nu duminica ?

Pentru că sâmbăta a stat Hristos cu trupul în mormânt și a vizitat pe toți cei adormiți în așteptarea lui Mesia și în nădejdea învierii.

Dacă luați seama la icoana Învierii Dom-

RĂSPUNS LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Sunt dezamăgită ! Dumnezeu nu-mi ascultă rugăciunile. Are rost să mai sper ?

Să avem credință și încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu! Iată un răspuns printr-o scurtă povestioară creștină :

Se spune că erau odată într-o pădure trei copaci. Fiecare dintre ei avea pentru sine un vis, o viziune despre viitor. Fiecare copac din povestea noastră nu numai că a dobândit ceea ce visase și râvnise, ci incredibil de mult! Totuși, nu în modul în care ei și-au închipuit și au plănuit.

Primul copac își dorea să fie învrednicit cândva să devină un cufăr de preț, sculptat și cioplit frumos, care să poarte înlăuntrul lui o comoară de mult preț. Aceasta era viziunea și visul lui.

Al doilea voia să fie învrednicit să ajungă, grație mâinilor unui bun constructor de corăbii, o mare corabie puternică și frumoasă, maiestuoasă, care să poarte împărați și înalți dregători, să ducă în călătorii persoane „înalte”.

Al treilea copac a zis că singurul lucru pe care l-ar vrea ar fi să devină cel mai înalt copac din pădure și cel mai puternic, așa încât oamenii care vor vedea înălțimea lui pe vârful dealului să se gândească la cer și la Dumnezeu.

Anii au trecut. Și lucrurile au luat o altă întorsătură. **Au venit tăietorii de lemne.**

Și au tăiat primul copac. Și în timp ce el plănuise și dorise să devină un cufăr de preț, sculptat frumos pentru a conține comori, tăietorul de lemne a făcut din el un biet vas pentru tainul animalelor, ce mai... o iesle pentru paiele dobitoacelor.

Al doilea copac, care voia să devină o corabie impunătoare pentru călătoriile împărătești, a devenit o corăbioară de pescuit pe care niște pescari săraci și-au agonisit-o pentru pescuit.

Al treilea copac, care voia să devină cel mai înalt din pădure, a fost tăiat de un dulgher care l-a depozitat în hambarul său.

Alți ani au trecut și copacii, **dezamăgiți** de cursul pe care l-au luat evenimentele, au uitat până și de visurile lor...

Totuși, într-o seară, un bărbat și o femeie au venit să înnopteze în staulul unde se găsea ieslea aceea de lemn. În staul, femeia născu un băiețel pe care l-a așezat în **ieslea** făcută din primul copac. Erau Iosif și Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, iar în iesle au pus nu doar diamante și podoabe aduse de cei trei magi, ci pe Însuși Dumnezeu, Care S-a făcut Om pentru noi. Iată că această iesle a fost învrednicită să primească înlăuntrul ei Comoara Comorilor, pe Însuși Dumnezeu!

În micuța **corăbioară** – făcută din al doilea copac – după mulți ani au intrat niște pescari. Unul dintre ei, ostenit, S-a întins să doarmă. Au ieșit în larg, la pescuit. Și s-a stârnit mare furtună. Biata corăbioară nu era destul de puternică să țină piept vântului și să înfrunte valurile. Atunci, ceilalți pescari L-au trezit pe Cel Care dormea. Și atunci Acela S-a trezit. Și a certat marea furtunoasă: „Taci, liniștește-te!”. Pe mare s-a făcut îndată pace... Era Însuși Hristos, însoțit de ucenicii Săi, pe lacul Ghenizaret. Cel de-al doilea copac, care își dorise atât de mult să devină o corabie mare, care să poarte prin lume dregători înalți și împărați, a fost învrednicit să-L ducă pe Împăratul Împăraților, pe Însuși Dumnezeu și pe „dregătorii” Lui – Apostolii!

Al treilea copac, care era pus la uscat în hambarul dulgherului, a fost

nului, aceasta reprezintă, conform tradiției liturgice ortodoxe, Pogorârea Mântuitorului la iad pentru a-i elibera pe toți cei legați de întunericul morții. Or, lucrul acesta s-a întâmplat în sâmbăta dinaintea Învierii Sale din morți.

13. La ce se referă cuvintele „Câți sunteți chemați, ieșiți ! Cei chemați, ieșiți !... Ca nimenea din cei chemați să nu rămână" ?

În vechime, pe lânga creștinii botezati puteau participa la prima parte a Sfintei Liturghii și catehumenii, adică acele persoane nebotezate care se pregăteau pentru a deveni membri ai Bisericii lui Hristos prin primirea Sfântului Botez.

La aceste cuvinte toți aceștia, precum și credincioșii ce săvârșiseră păcate grele și nu erau dezlegați prin Sfânta Spovedanie și îndreptarea vieții, părăseau biserica, pentru că din acest moment începe partea a doua a Sfintei Liturghii, destinată credincioșilor care se împartășesc cu Sfintele Taine.

Datorită slăbirii disciplinei penitenței în Biserică începând din secolul al VII-lea această concediere a catehumenilor și penitenților nu s-a mai practicat, dar ectenia aceasta a rămas încă în ritualul liturgic.

14. Ce reprezintă „heruvicul" ?

Imnul heruvic face trecerea de la Liturghia catehumenilor la Liturghia credincioșilor sau de la Liturghia cuvântului la Liturghia euharistică.

Din acel moment cei prezenți la Sfânta Litughie se alătură heruvimilor și tuturor puterilor cerești care stau în preajma tronului Preasfintei Treimi și participă împreună cu noi, și noi împreună cu ei, prin Sfânta Liturghie la Litughia Cerească : *„Noi care pe heruvimi cu taină închipuim… toată grija cea lumească acum de la noi să o lepădăm"*.

Sfântul Gherman I al Constantinopolului ne îndeamnă pe toți « să fim cu mai multă luare aminte la prezența noastră, de acum și până la sfârșitul Sfintei Liturghii, lepădând de la noi toată grija acestei lumi, pentru a-L primi în suflet pe Împăratul tuturor înconjurat de cetele îngerești ; așa vom primi de la El împartășirea cu Sfintele Taine »

(Va urma)

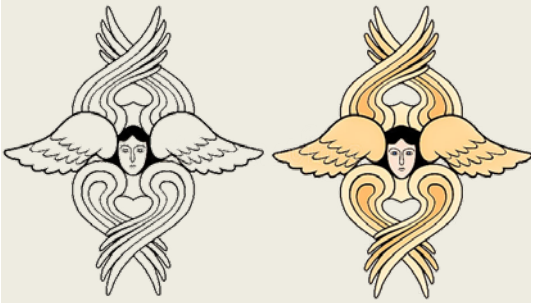

luat într-o zi și au făcut din el o **cruce înaltă**. Iar pe această cruce L-au răstignit pe Hristos. Acest copac a devenit mult mai înalt decât visase el vreodată. A ajuns până la Ceruri și L-a purtat pe Dumnezeu! A devenit, cum spunem noi într-un tropar, „deopotrivă cu Cerul".

În final, fiecare copac din povestea noastră nu numai că a dobândit ceea ce visase și râvnise, ci fără de asemănare mai mult! Totuși, nu în modul în care și-au închipuit ei și au plănuit.

Această poveste ne spune:

Nu știm care este voia lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi... Trebuie, totuși, să nu uităm niciodată că ceea ce ne pregătește Dumnezeu este întotdeauna de mii de ori preferabil și mai de folos pentru noi.

Noi trebuie să visăm, pentru binele nostru dar, totodată, **trebuie să nu uităm că adeseori lucrurile nu au evoluția pe care am dori-o noi și că Dumnezeu rânduiește și împlinește toate mai bine decât ne-am putea noi închipui.**

Să avem credință și încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu!

Sursa : https://doxologia.ro/search/google/povestea-celor-trei-copaci

Ce să înțeleg eu prin duhovnic ? Care este rolul lui în despătimirea mea ?

Preotul duhovnic este dator să acționeze cu credinciosul, dornic de pocăință, precum acționează un medic cu pacientul său, dornic de vindecare. Să-l ajute să-și conștientizeze patimile, să-l deprindă să lupte cu ele, să-l convingă de necesitatea acestei lupte și de câștigarea ei, pentru purificarea sa sufletească și trupească, pentru o viață trăită în conformitate cu învățătura lui Hristos, în comuniune cu Dumnezeu și cu semenii săi.

Asocierea dintre boala sufletească și cea trupească nu este întâmplătoare. Sf. Paisie Aghioritul spunea : *„Dezintoxicarea de patimi şi curăţirea sufletului se răsfrâng şi asupra trupului, care se curăţă şi el, căci curăţirea porneşte de la inimă. Prin circulaţia sângelui, inima transmite starea ei duhovnicească şi trupului, şi astfel se sfinţeşte omul în întregime"*

Sfinții Părinți vorbesc adesea, și pe bună dreptate, că în om lucrează o serie de demoni - demonul desfrânării, demonul beției, demonul îmbuibării pântecelui, al invidiei, al mândriei și neiertării ș.a. Deseori, Părinții chiar nu socotesc necesar să departajeze patima de demon, căci ei consideră că se poate vorbi de unul și același lucru.

Patima este o lucrare demonică, de aceea oamenii cuprinși de patimi demonice pot fi numiți demonizați (îndrăciți). Din acest motiv se fac, adesea, încercări de izgonire a demonilor din om, iar Părinții îmbunătățiți duhovnicește chiar reușesc să elibereze sufletele încătușate de puterea celui rău prin patimi.

Învățătura despre viața duhovnicească și despre patimi demonstrează că **fiecare om care se supune lucrării patimilor este într-o oarecare măsură posedat de diavol – demonizat**, așa cum mărturisește un părinte contemporan*. Dar măsura acestei posedări este diferită. Dacă patima se sălășluiește în inima omului și îl constrânge să o urmeze, acesta este deja sub puterea ei. Un astfel de om nu mai este el stăpân asupra sa, ci demonii cărora el le împlinește voia.

Să ne gândim cât de înfiorător este acest lucru, această cale pierzătoare, acest drum către moartea duhovnicească a omului, creat după chipul lui Dumnezeu.

RĂSPUNS CITITORILOR

Există un echilibru între ”*a fi*” și ”*a avea*” în viața creștinului ?

Cineva spunea atât de frumos : „Când oamenii gândesc, e minunat. Când spun ceea ce gândesc, devin puternici, iar când fac ceea ce spun, au ajuns înţelepţi. Astfel, dacă ne concentrăm, făcându-ne din gând, vorbă şi faptă o coloană a infinitului care urcă spre Dumnezeu vom reuşi să aducem lumina chiar şi în cel mai întunecat colţ al universului”.

Coloana aceasta a infinitului care ne urcă spre Dumnezeu presupune să discernem în viață între ”*a fi*” și ”*a avea*”, între bogăția de a trăi în bucuria netrecătoare a comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii noștri, și grijile dobândirii a cât mai multor bunuri materiale care ne leagă de lumea acesta amăgitoare și vremelnică (cf. Luca 12, 16-21).

Averea nu numai că nu-ți poate aduce o reală bucurie, dar îți aduce nenumărate griji, multă tristețe și suferințe, pentru că ”*a avea*” fără ”*a fi*” înseamnă izolare în sine, autosuficiență, dorința de a te pune în locul lui Dumnezeu și de a deveni tu judecătorul și stăpânul celorlalți.

Părăsind starea noastră firească de ”*a fi*” cu Dumnezeu, pentru a lua drumul întortocheat al lui ”*a avea*”, în dorința de a câștiga cât mai bine și cât mai mult, echivalează cu o dezertare a omului din condiția teandrică (divino-umană) a ființei sale. Acestora ni se potrivește proverbul: *”Tot la drum prin țări străine, scapi de rău fugind de bine”!*

”Misterul averii” constă așadar în ”a avea”, dar nu te poți bucura de ceea ce ai decât numai dăruind *(Dăruind vei dobândi)*.

”Misterul bogăției (de la protoslavul *Bogu = Dumnezeu*)”constă în ”*a fi*” adică a trăi în comuniune cu Dumnezeu, aici și în veșnicie. De aceea, numai prin conștiința existenței noastre în Dumnezeu putem să dăm un oarecare sens lui ”*a avea*”, acela că *dăruind din a avea putem dobândi din a fi!*

Rolul Duhovnicului este să acționeze asupra penitentului precum medicul asupra pacientului – să-l ajute pe cel care vine la el să-și conștientizeze patima, să-l deprindă să lupte cu ea, să-l convingă de necesitatea acestei lupte prin pocăință, prin spovedanie și prin hotărârea fermă de a renunța la acești demoni care îl subjugă.

Asemenea medicului care vede culoarea palidă a feței unui pacient și poate să-i spună: „Știți, trebuie să vă faceți niște analize. S-ar putea să aveți tuberculoză”, iar altuia poată să-i spună: „Ar fi bine să vedeți ce-i cu ficatul, s-ar putea să aveți pietre la fiere”, și tot așa.

Păcatele sunt roada pomului celui rău, a vieții păcătoase. Închipuiți-vă că un arbust otrăvit se dezvoltă și în el se arată fructe otrăvite. Chiar dacă rupem fructele, am lăsat pomul, ca și în următorul an să dea din nou același roade otrăvite...

Cu alte cuvinte, **noi nu am schimbat nimic în sufletul omului, dacă doar iertăm și dezlegăm anumite fapte săvârșite. Duhovnicul** poate să schimbe sufletul celui carese pocăiește, să smulgă rădăcina păcatului. Dar această rădăcină trebuie mai întâi **să o aflăm**.

Preotul duhovnic trebuie să înțeleagă, să vadă, să cerceteze sufletul omului, ca să-i explice celui care dorește să se îndrepte, care este starea lui duhovnicească reală și să-i dea mijloacele de tămăduire sufletească. Aceasta este datoria lui de duhovnic!

*Protoiereul Vladimir Vorobiev, *Duhovnicul și ucenicul*, Editura Sophia, București, 2009, p. 27

Este păcat să-ți schimbi duhovnicul ?

Da și nu. Trebuie să avem o înțelegere complexă a ceea ce înseamnă legătura noastră cu duhovnicul. Legătura cu duhovnicul nu este numai legătura cu o persoană, ci e legătura cu biserica. Duhovnicul primește din partea bisericii acea hirotesie întru duhovnic, prin care biserica îl prezintă poporului ca fiind capabil, vrednic, să primească mărturisirea credincioșilor. Și rânduiala este să ai un duhovnic care să-ți fie statornic în această îngrijire duhovnicească. Dar duhovnicul te sprijină pentru a crește duhovnicește și pentru a te uni cu biserica, nu cu el. Nu legătura cu el, cu nume și prenume, e cel mai important lucru, ci legătura cu întreaga biserică.

Sfântul Grigorie Dialogul spune la un moment dat, vorbind cu preoții, că ar trebui să fie foarte atenți, ca nu cumva oamenii să se lege mai mult de ei, decât de Hristos. În clipa în care legătura cu duhovnicul devine foarte personală și creăm o dependență de duhovnic – nu mai pot face nimic fără duhovnic; simt că nu mai am libertatea de a mă exprima, de a alege; îmi supun toate gesturile, toate atitudinile, duhovnicului – dacă lucrul acesta devine obsesiv, greu și apăsător, e semnul că ar trebui să schimbăm duhovnicul. Dar duhovnicul ar trebui să mă ajute să depășesc acest moment. El ar trebui să-și dea seama că s-a ajuns la o stare care nu este potrivită. Și să îmi propună să trecem la alt nivel, să găsesc pe altcineva ca duhovnic. Dacă un duhovnic mă ține legat de el și o face într-un mod foarte rigid, chiar autoritar, iarăși e semnul că ar trebui să-mi schimb duhovnicul.

Canonul douăspezece a Sinodului Întâi Ecumenic ne arată că, episcopul este cel care poate să intervină în relația dintre un credincios și un duhovnic. Dacă un duhovnic este prea posesiv și un credincios simte

Aceasta este cheia echilibrului între darurile spirituale și cele materiale ale vieții noastre, *echilibrul între "a fi" și "a avea"*.

Oare Dumnezeu ne cere să renunțăm definitiv la cele materiale?

Nu ni se cere să renunțăm definitiv la cele materiale întrucât Dumnezeu ne-a creat să trăim și să muncim în această lume și, implicit, să ne bucurăm în mod decent de roadele materiale ale muncii noastre.

Suntem îndemnați, doar, să ne concentrăm existența în Hristos care este *"temelia vieții noastre"* (I Cor. 3, 11) și în același timp să avem grijă și de nevoile trupului, neuitând că – așa cum spun Sfinții Părinți – *"trupul e o bună slugă, dar un rău stăpân al vieții noastre"*! Această învățătură se potrivește mai ales acum, în perioada Postului Crăciunului.

Așadar, să nu ne întristăm pentru că nu suntem bogați ca alții sau că suntem mai săraci decât alții, pentru că adevărata bogăție o putem descoperi fiecare tocmai acolo unde ne-am aștepta mai puțin ca ea să fie, în interiorul nostru, în sufletul onest care ar trebui să fie recunoscător pentru ceea ce nu are și să se mulțumească cu ceea ce are.

Imagini din bisericile Gd-Lancy/GE și Lausanne

acest lucru și nu primește dezlegarea din partea lui să meargă la un alt duhovnic, atunci acel credincios poate merge la episcop ca să ceară dezlegare pentru a-și schimba duhovnicul. Și episcopul îi poate da dezlegare, pentru că legătura nu e cu duhovnicul, ci e legătura cu biserica, iar episcopul este chipul bisericii. De aceea el are puterea de a ne dezlega inclusiv de o legătură pe care duhovnicul nu vrea să o dezlege.

E păcat să îmi schimb duhovnicul atunci când o fac pentru a ascunde anumite lucruri de el. Dacă fac acest lucru, atunci, de fapt, sunt nesincer cu Hristos, pentru că îmi e rușine de duhovnic. Să mi-l schimb, e un lucru cu totul nepotrivit. Rușinea aceasta care se instalează la un moment dat are un rol terapeutic. E foarte binevenită această rușine, pentru că smulge din noi rădăcinile păcatului. De aceea, nu e rău să avem o înțelegere a relației cu duhovnicul și în această perspectivă. E nevoie, însă, de stabilitate. Pentru că stabilitatea aceasta în relația cu duhovnicul, îl face pe duhovnic să mă cunoască și eu să-l cunosc pe el. Din această întâlnire a celor două conștiințe să rezulte o creștere duhovnicească.

De aceea, ceea ce vă recomand eu, e să fiți statornici în relația cu duhovnicul, să nu-l schimbați decât dacă simțiți că este una dintre cele două situații: fie că duhovnicul devine foarte posesiv și atunci, dacă el nu vă dă binecuvântarea, ar trebui să stați de vorbă cu episcopul, să-l puteți schimba, fie că simt o delăsare sau știu eu, e prea ocupat, nu poate să-mi răspundă nevoilor duhovnicești și-atunci îi cer binecuvântarea să mă dezlege și mă va dezlega, să ma duc la un alt preot.

Pr. prof. Patriciu Vlaicu, *Parohia „Sfântul Nicolae" din Bruxelles*

După toate isprăvile pe care vedem că le fac unii preoți, în ultima vreme, cum să mai avem încredere ei ?

Fericitul întru adormire Părinte Cleopa Ilie, recunoscutul duhovnic de la Mănăstirea Sihăstria-Neamț - propus pentru canonizare - ne vorbește despre adevăratul Har al preoției și al credinței.

Și spune Sfinția sa : "Ia un vas mare de alabastru și pune în el zece galbeni de aur și deasupra pune cenușă, apoi ia o cană de apă de izvor și toarnă peste. Ce o să se întâmple acolo? Cenușa se duce pe apă și banii rămân tot acolo. Nu se amestecă cenușa cu aurul. Dar de ce? Pentru că aceea e altă fire și aceasta e altă fire. Așa este și cu Harul preotului. Orice face el ca om, dacă greșește, va fi judecat de Hristos, dar nu se amestecă păcatele lui cu Harul lui Dumnezeu din el.

Harul lucrează indiferent de neputințele și alunecările omului. De aceea zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Nu pe toți îi hirotonește Duhul Sfânt, dar prin toți lucrează Duhul Sfânt după iconomie". Că dacă ar fi ca după neputința preoților să se ridice Harul, nicio taină nu s-ar mai săvârși. Lumea ar rămâne nebotezată, necununată, nespovedită, neîmpărtășită, neînmormântată și nepomenită. Dar, nu se poate așa ceva.

Așa este și preotul în fața lui Dumnezeu. El a primit un Har de la Dumnezeu și acesta nu i se ia până la moarte, numai dacă vei auzi că este caterisit. Și nici când e caterisit nu i se ia Harul, el tot ca preot se judecă în ziua Judecății, iar dacă a greșit ca preot, mai mare osândă o să ia ca mireanul, căci celui căruia i s-a dat mult, mult i se va cere. Și cei tari, tare se vor încerca.

Dar noi să nu judecăm, căci unul este judecătorul nostru - Iisus Hristos".

Arhimandritul Cleopa Ilie

CUVINTE DUHOVNICEȘTI

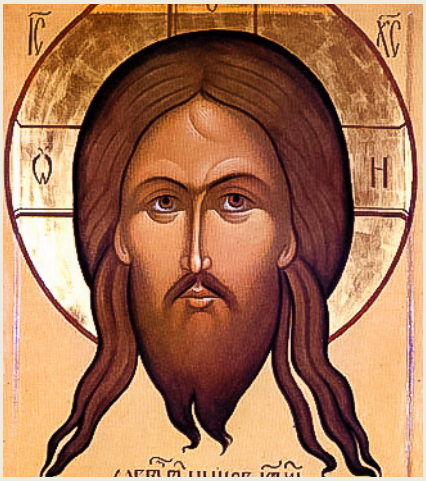

Omul este chip al lui Dumnezeu

Omul este chip [icoană] al lui Dumnezeu. De aceea, el nu numai că are tendința de a-L cunoaște și de a-L propovădui [și lăuda] pe Dumnezeu, ci are sădite în ființa sa însușirile lui Dumnezeu, ca într-o oglindă.

Vorbind despre măsura în care aceste însușiri ale lui Dumnezeu au fost învestite în om, Sfântul Grigorie de Nyssa este de părere că **singura diferență dintre Dumnezeu și om este aceea că Primul este necreat, pe când al doilea este creat de Primul.**

„Dumnezeu, spune Sfântul, nu-și arată bunătatea doar pe jumătate, dăruind omului doar o parte din bunătățile Sale și păstrând pentru Sine în chip invidios cealaltă parte, ci își arată suprema bunătate tocmai prin aceea că l-a adus pe om din neființă la viață și l-a copleșit cu tot felul de daruri”.

Omul este rodul iubirii lui Dumnezeu, de aceea îl și răsfață cu daruri atât de mari.

Darul suprem pe care îl primește omul este nemurirea și voia liberă, având „o superioritate vădită prin libertatea sa neîngrădită”.

Desăvârșita libertate pe care o primește omul este și poarta [condiția] pentru orice virtute. Căci „virtutea constă în a fi fără stăpân și a face ceea ce-ți place, tot ce faci din constrângere sau din silă nu poate fi virtute”.

Potrivit acestei concepții, animalele, deoarece se supun legilor naturii pe care nu le pot depăși, nu pot avea virtuți.

(**Ieromonahul Savatie Baștovoi**, *Între Freud și Hristos*, Editura Chatisma, București, 2008)

Suntem chemați la libertate prin smerenie

În smerenie și libertate stă toată viața noastră. **Noi toți suntem chemați la libertate.**

Pentru omul contemporan, cel care este îndemnat și provocat la libertate de tot ceea ce vede pe ecran, smerenia este un lucru respingător, este un lucru care îl împiedică să fie liber sau cel puțin îi amintește că nu face ceea ce trebuie.

Și noi, creștinii, suntem chemați la libertate. Tot ce vedem pe stradă, tot ceea ce auzim este o parodie a adevăratei chemări și a adevăratei

Credeți că doi soți care nu se mai iubesc și nu se mai înțeleg trebuie totuși să rămână împreună pentru copii?

Este o problemă foarte serioasă, pentru că această despărțire a soților, problema divorțului, e foarte complexă. Biserica nu se substituie conștiinței omului și nu-l obligă pe om să facă ceea ce omul nu poate asuma. Și de aceea, atunci când se hotărăsc să divorțeze soții, biserica constată acest divorț. Nu binecuvântează divorțul și nu există divorț bisericesc, ci doar dezleagă în urma divorțului și încearcă să integreze oamenii în viața bisericii așa cum se poate.

Problema este că oamenii își pierd răbdarea, oamenii nu încearcă să înțeleagă ce înseamnă autentica viață de familie. Când doi oameni se căsătoresc, ei încep o viață nouă. Dar pentru a te naște la o viață nouă, trebuie să mori pentru viața cea veche. Problema celor care divorțează în general este că, s-au născut spre o viață nouă, de familie, dar au păstrat și viața cea veche. Au metehne, obiceiuri, atitudini pe care nu sunt capabili să le corecteze în contextul unei noi vieți. Și-atunci o vreme se înțeleg și când aderențele la aceste elemente ale vieții vechi se manifestă mai acid, ajung la neînțelegere și până la urmă la divorț. Eu cred însă că Dumnezeu poate să dea vindecare oricărei familii. Eu am văzut foarte mulți oameni care au ajuns la divorț, soț-soție și apoi s-au împăcat. Câtă vreme își făceau viața iad era de neasumat ceea ce trăiau ei, au divorțat și apoi și-au dat seama că au greșit și s-au împăcat din nou.

Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, biserica nu vă obligă să rămâneți împreună, dar vă atrage atenția că a divorța e un lucru care nu numai că se opune cuvântului pe care vi l-ați dat în fața lui Dumnezeu, dar lasă niște traume foarte greu de vindecat. Și copiii vor fi primii care vor suferi din cauza aceasta.

Dar soluția nu este să trăiți împreună cu copiii o viață de iad și de chin, ci să vă îndreptați dragostea față de copii. Nu e suficient să ziceți: „Nu divorțez pentru copii.”. Pentru că dacă omul spune așa, e mai grav, pentru că de fapt soții trăiesc unul față de altul o stare cu totul nepotrivită, o tensiune continuă și copiii tot traumatizați rămân. Mai bine ar fi să spun: „Da, rămân căsătorit/ă pentru copii și încerc să-mi regăsesc soțul pentru copii, încerc să văd că nu-i atât de rău cât mi-am închipuit eu că e”. Și-apoi să înțeleg că acești prunci nu puteau fi făcuți decât cu el. Dacă îmi iubesc copiii, nu pot să nu-mi iubesc și soțul, iar dacă nu-l iubesc, înseamnă că e ceva ce nu văd eu, pentru că l-am iubit odată. Nu ne-a obligat nimeni să ne căsătorim, sau dacă v-a obligat cineva, din acea căsătorie s-au născut copiii pe care îi iubiți și de dragul lor ar trebui să vă depășiți această neputință.

Cu alte cuvinte, a face voia lui Dumnezeu în astfel de situații, nu înseamnă a trăi frustrată într-o relație de căsătorie și a te schingiui trăind lângă un om pe care nu-l mai poți suporta, ci tocmai să înveți să-l suporți, să te bucuri de tatăl copiilor sau să încerci să-l ajuți să se îndrepte, să devină ceea ce ți-ai dori să fie.

E un lucru foarte important să înțelegem această perspectivă și eu cred că orice familie poate fi vindecată dacă cei doi încearcă să nu mai trăiască voia lor, ci voia celuilalt. În Taina Nunții cerem de la Dumnezeu ca să-i unească într-un gând. Divorțul e atunci când n-a avut loc această unire într-un gând și fiecare trage în partea lui. Să știți că nu-i prea târziu. Am văzut oameni în vârstă care se redescoperă și se împacă și ajung să aibă bătrâneți liniștite. Mai liniștite decât tinerețile.

Pr. prof. Patriciu Vlaicu, *Parohia „Sfântul Nicolae” din Bruxelles*

libertăți.

Noi suntem chemați la libertate, dar în același timp suntem chemați la smerenie.

Apostolul Ioan spune: „Cunoașteți adevărul, și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 32).

Hristos spune: „Învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voas¬tre” (Matei 11, 29).

Din aceasta vedem bine că în Evanghelie smerenia și liber¬tatea nu doar că nu se contrazic, ci stau întotdeauna alături. Totuși libertatea este mai mult decât smerenia.

Noi suntem chemați la libertate prin smerenie. Libertatea adevărată nu o vom cunoaște decât după ce vom cunoaște smerenia adevărată, căci smerenia ne va elibera.

Libertatea aceas¬ta nu este libertatea aceea la care suntem îndemnați în stradă, ci va fi libertatea pe care ne-o dă adevărul, care este Însuși Hristos, libertatea pe care o vom avea în chip și mai desăvârșit în ziua cea neîn¬serată a Împărăției Sale.

(Ieromonahul Savatie Baștovoi, Singuri în fața libertății, Editura Cathisma, București, 2009, p. 94).

Cum putem dobândi pacea inimii ?

Să ne ostenim ca să nu pierdem pacea inimii, că dacă se tulbură inima omului, se tulbură toate puterile sufletești din om, căci inima este centrul vieții noastre firești, adică pământești, și a celei duhovnicești.

Spune Sfântul Isaac Sirul: „Împacă-te, omule, cu sine-ți, și ai împăcat cerul cu pământul!”.

Sunt patru principii sau căi de a ne împăca cu noi, adică de a dobândi pacea inimii și a sufletului, și anume:

a) Să te mulțumești în viață cu foarte puține dintre cele necesare vieții;

b) Să alegi locul cel mai de jos și să fii sub ascultare;

c) Silește-te să faci mai mult voia altuia decât a ta;

d) Roagă-te lui Dumnezeu să se facă întotdeauna voia Sa întru tine, adică să ne lăsăm în viață întru toate în voia lui Dumnezeu și tot ce ni se întâmplă să credem că sunt după voia Lui. De vom face aceasta, vom avea multă pace în suflet și mare nădejde de mântuire.

Să ne ostenim ca să nu pierdem pacea inimii, că dacă se tulbură inima omului, se tulbură toate puterile sufletești din om, căci inima este centrul vieții noastre firești, adică pământești, și a celei duhovnicești.

Când avem pe Hristos în inima noastră, am împăcat cerul cu pământul, căci Hristos este „Domnul păcii”.

Să cugetăm la cuvintele Sfântului martir Papia, care fiind aruncat în foc pentru că nu voia să se lepede de credința în Dumnezeu, zicea: *„Mai tare arde inima mea pentru Hristos, decât arde focul acesta trupul meu”.*

(**Arhimandritul Cleopa Ilie, de Arhimandritul Ioanichie Bălan**, *Lumina și faptele credinței*, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, 1994, p. 253)

Eglise catholique-chrétienne de Genève - Gd-Lancy (à gauche);
Eglise évangélique-réformée de Montriond à Lausanne (à droite)
Locașurile în care își desfășoară activitatea de cult Parohia ortodoxă română

De ce tocmai în timpul rugăciunii îmi apar tot felul de gânduri care mă tulbură ?

După starea de rugăciune îți dai seama de starea ta reală duhovnicească. Gândurile care apar în timpul rugăciunii, fie ele simple, copilărești, au un substrat foarte adânc în subconștientul tău. Prin ele diavolul încearcă să te abată de la rugăciune. Dar nu trebuie lăsat !

Cu multă voință și prin rugăciune regulată, smerită și conștientă, aceste opreliști pot fi alungate, cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru a dobândi atât de necesara pace sufletească.

Adesea ne descurajăm în fața ispitelor și a gândurilor rele. Întotdeauna să mulțumim lui Dumnezeu pentru încercări și necazuri, pentru că numai în astfel de momente ne demonstrăm credința, nădejdea și dragostea.

Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa a fost întrebat odată: *„Părinte, spuneți-ne un cuvânt despre războiul nevăzut”* ! El a răspuns* :

„Când faceți rugăciunea sunt mii de gânduri care vă asaltează. Când stai la televizor în fața unui film, două ceasuri nu te miști de acolo și mintea ta nu mai fuge. Stai acolo și te uiți la ce se întâmplă.

Dar încearcă să spui *Tatăl nostru* și ai să vezi că o mie de gânduri o să îți treacă prin minte. **T*atăl nostru* îl spui într-un minut și-ți trec o mie de gânduri prin minte ...**

Zici că nu sunt gânduri păcătoase? Este adevărat, unele gânduri nu sunt păcătoase, pentru că demonul vrea să facă orice din tine, numai să nu spui rugăciunea.

În timp ce spui *„pâinea noastră cea de toate zilele”*, îți vine în minte că nu ai luat pâine de la magazin, sau te întrebi cât o fi ceasul, sau dacă afară plouă, sau ninge, sau e soare. **O mie de gânduri inocente, dar ele toate au rolul satanic de a te îndepărta de la atenția rugăciunii.**

Așa că nu spuneți: *gândurile mele au fost gânduri simple, copilărești. Sunt copilărești*, dar substratul lor este foarte adânc.

Cele mai multe fapte pe care le facem noi sunt fapte rele. Mai puține sunt cele bune, pentru că răul este foarte imaginativ. Uită-te la un om rău câte născocește ca să facă rău, câtă elaborare mintală irosește ca să-și închipuie răul, câte mijloace are prin care face păcatul, prin care lovește... Pe când omul bun este foarte simplu. El știe că face binele și îl face. Nu se omoară ca să inventeze tot felul de sisteme ascunse și subterane.

Întoarce-te de fiecare dată la Dumnezeu, cu sufletul smerit și curat, căci Dumnezeu te așteaptă !

***Părintele Gheorghe Calciu,** *Cuvinte vii*, Editura Bonifaciu, 2009, p. 43

MAMA UITATĂ ÎNTR-UN AZIL

După moartea tatălui său, un fiu s-a simțit atât de copleșit de activitățile din viața personală încă nu a mai avut timp să aibă grijă și de mama lui. Din acest motiv a dus-o la un azil.

Bătrâna s-a opus la început, dar cu timpul a acceptat cu o singură condiție: *„dacă mă vei duce acolo să vii în fiecare săptămână să mă vezi”*!

Fiul a fost de acord cu această condiție.

După câțiva ani vizite de la mama sa au devenit din ce în ce mai rare, până când u au mai existat deloc.

Într-o zi a primit un telefon din partea personalului azilului care i-a comunicat că mama lui avea probleme grave de sănătate iar doctorii nu-i dădeau șanse prea mari de vindecare. Fiul a mers îndată și a găsit-o pe mama lui întinsă într-un pat, fără să se poate mișca.

Femeia a început să plângă când l-a văzut și cu ultimele puteri a scos câteva cuvinte: *„Mă bucur să te văd dragul meu! Am rugat avocatul să trimită toți banii economisiți de mine și de tatăl tău aici, pentru a renova acesta azil. În ultimii ani frigiderul nu mai mergea prea bine și mâncarea se strica, încât rămâneam de multe ori cu stomacul gol. Iarna nu aveam căldură și ne era mereu frig, iar arcurile ieșite din saltea mă înțepau în spate când dormeam. Am vrut să renovez acest loc ca, dacă cumva te vor aduce și pe tine aici copiii tăi, să duci o viață mai ușoară, dragul meu.”*

După ce a auzit cuvintele mamei, fiul a început să plângă plin de regret pentru suferința mamei sale care, în ciuda circumstanțelor în care se afla, se gândea tot la el.

A discutat cu cei de la azil și i-au dat voie să mute bătrâna la el acasă, pentru ca zilele rămase să le poată petrece alături de familia sa.

Morala:

Părinții tăi nu vor bani de la tine, ci vor din timpul, atenția și respectul tău.

Să nu-i uităm niciodată pe cei care ne-au ajutat să devenim ceea ce suntem!

SĂ NU-I UITĂM NICI PE CEI CE NE-AU FĂCUT !

Ce școală-naltă-i bătrânețea ! E cea din urmă facultate.
În ea înveți nu cum se-adună, Ci cum se lasă-n urmă toate !

MAMA

de Vasile Militaru

A venit aseară mama, din sătucu-i de departe,
Să mai vadă pe fecioru-i, astăzi “domn cu multă carte”!
A bătut sfios la uşă, grabnic i-am ieşit în prag;
Ni s-a umezit privirea de iubire şi de drag.

Sărutându-i mâna dreaptă, ea m-a strâns la piept, duioasă,
Şi-ntrebând-o câte toate, am intrat apoi în casă.
Înăuntrul casei mele, cătă brumă-am adunat,
Dă prilej bietei bătrâne să se creadă-ntr-un palat.

Nu-ndrăzneşte nici să intre, cu opincile-n picioare,
Şi cu multă grijă calcă doar pe-alături de covoare.
Eu o-ndemn să nu ia seama şi să calce drept, în lege,
Că doar e la fi-su-n casă, nu e-n casa vreunui rege.

Şi de-abia o fac să şadă pe-un divan cu scoarţă nouă…
„Mi-era dor de tine, maică… Ţi-am adus vreo zece ouă,
Niţel unt, iar colea-n traistă nişte nuci, vreo două sute…”
Şi, cu ochii plini de lacrimi, prinde iar să mă sărute.

„Poate mor, că sunt bătrâna şi-a prins dorul să mă-ndrume
Să mai vad o dată, maică, ce mi-e azi mai drag pe lume!
Caierul mi-i pe sfîrşite… mâine poate-şi curma firul
Şi-ntre patru blăni de scânduri să mă cheme cimitirul…

Jale mi-e de voi, mămucă, dar visez, chiar şi deşteaptă,
Cum, pe-o margine de groapă, bietul taică-tu m-aşteaptă…
Tu, odorul mamii, în urmă să te-aduni cu fraţii-acasă
Şi să-mparţi agoniseala de pe urma lui rămasă.

Lui Codin să-i dai pământul de la moară şi cu via;
Vaca şi-un pogon de luncă, maică, sa le ia Maria;
Lui Mitruş să-i dai zăvoiul de răchiţi dintre pârae;
Carul, boii şi cu plugul să le dai lui Nicolae.

Iară tu, ca mai cu stare, decât fraţii zişi pe nume,
Să iei casa-n care ţie ţi-a fost dat să vii pe lume…
Când şi când, în miezul verii sau de Paşti, să vadă satul
Cum îmi vine ca-n toţi anii, la căsuţa mea băiatul.

Şi-având tihnă şi odihnă, la venire sau plecare,
S-aprinzi şi la groapa maichii câte-un pai de lumânare!…”
A tăcut apoi bătrâna şi-a plâns mult, cu lacrimi grele,
Ce curgându-i lin în poală, se-ntâlneau cu ale mele.

Câteva dintre cununiile oficiate -2022

Andu și Mihaela Voicu, Lausanne 26.12.'21

Jenel și Constanța Dodițoiu, Geneva 14.05.'22

Fabien si Dorina Roch, Lausanne 21.05.'22

Marta (Stere) și Rui Miguel Agudo, Geneva, 4.06.'22

George și Adina Galer, Lausanne, 10.07.'22

Fabien și Anamaria Bettex, Lausanne 15.08.'22

O CĂSNICIE BINECUVÂNTATĂ !

Câteva dintre botezurile oficiate în 2022

Matteo Ștefan Manolesco, Ls-16.01.'22

Ivan Leo Skrivan, Ls - 12.03.'22

Carla Șandru și Cataleya Gabriela Moruz, Ls-7.05.'22

Victoria Veljanoski Cojan, Ls-25.06.'22

Miruna Trifan, Lausanne 11.09.'22

Filip Ricardo și Alina Pinto (tată și fiică), Ls-23.10.'22

Iris Anna Tuknott, Geneva 6 02.'22

Lyna Emry, Lausanne 30.04.'22

Emily Maria si Lara Sofia Agudo, Ge-4.06.'22

Marko Tiutiu, Lausanne 10.09.'22

Eva Maria Bichescu și Olivia Răilean, Ls-22.10.'22

Noah Dobre, Vitalii și Viktor Cîrnoiu, Ls-20.11.'22

SĂ VĂ TRĂIASCĂ COPILAȘII ÎNTRU MULȚI ANI !

Sur la prière

« Celui qui aime le Seigneur se souvient toujours de Lui, et le souvenir de Dieu fait naître la prière Si tu ne te souviens pas du Seigneur, tu ne prieras pas non plus. Sans prière, l'âme ne demeurera pas dans l'amour de Dieu, car c'est par la prière que vient la grâce du Saint-Esprit. Par la prière, l'homme se garde du péché, car l'esprit en état de prière est absorbé par Dieu. Avec humilité, il se tient devant la Face du Seigneur que son âme connaît.

On désire penser à celui que l'on aime, parier de lui, être avec lui. L'âme aime le Seigneur comme son Père et son Créateur, et se tient devant Lui dans la crainte et dans l'amour : dans la crainte, parce qu'il est le Seigneur ; dans l'amour, parce que l'âme reconnaît en Lui son Père. Il est miséricordieux, et sa grâce est plus douce que tout

Moi aussi, j'ai reconnu qu'il est facile de prier, car la grâce de Dieu nous aide. Le Seigneur nous aime et nous donne de nous entretenir avec Lui dans la prière. Les forces me manquent pour décrire combien le Seigneur nous aime. Par le Saint-Esprit, on connaît cet amour, et l'âme de celui qui prie connaît le Saint-Esprit.

La prière est la meilleure activité pour l'âme ».

Saint Silouane l'Athonite, *Écrits "De la prière"*

* * * * * *

„Dieu s'est fait homme pour que nous devenions Dieu" ! Saint Irénée de Lyon (IIe siècle)

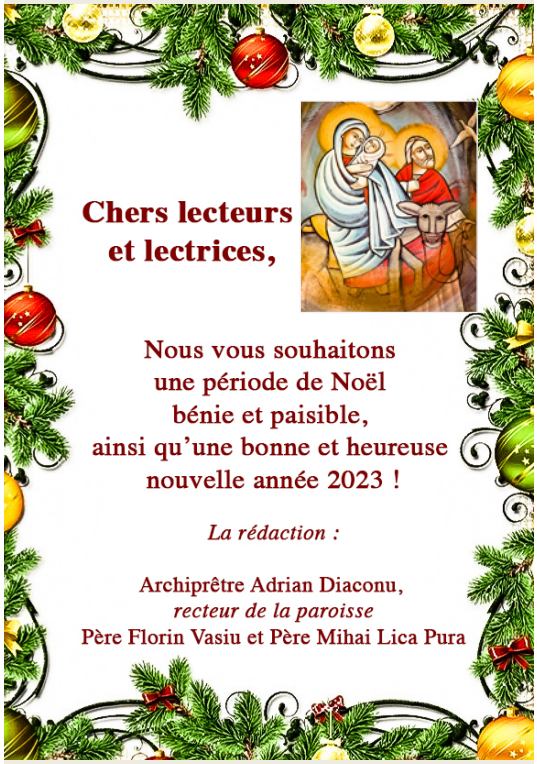

Sfârşit şi lui Dumnezeu slavă !

Œuvre d'entraide de l'Eglise orthodoxe roumaine Genève et Lausanne

« Heureux ceux qui sont pleins de bonté pour les autres, car on sera plein de bonté pour eux ». (Matthieu 5, 7)

Mesdames, Messieurs,
Chers frères et sœurs dans la foi,

La pandémie Corona s'est à peine atténuée que la guerre en Ukraine nous bouleverse. Je pense que nous devons maintenant nous inquiéter davantage de "la récession mondiale, la crise climatique et l'apocalypse nucléaire".

Cependant les réfugiés de la guerre touchent nos cœurs, ainsi que la question si et quand ils pourront rentrer chez eux.

Nous aspirons à la normalité et prions Dieu pour que la paix et la bonne volonté entre les hommes et les peuples triomphent.

La fête de la Nativité du Seigneur est un moment propice pour faire vraiment triompher la paix et la joie face à la mort, à la souffrance et à la tristesse.

Je vous écris ces lignes dans l'espoir que vous nous aiderez, comme toujours, dans cette activité d'aide à ceux qui sont en difficulté et dans le besoin.

Je vous remercie pour vos dons et prie Dieu de vous combler de sa grâce et de sa bénédiction.

« Que la grâce du Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu et la communion de l'Esprit Saint soient avec vous ! » (2 Cor. 13,13).

Vôtre, *Père Adrian Diaconu*

SOUTENEZ VOTRE EGLISE !

Non pas accumuler de trésors mais enthousiasmer et former les gens pour le royaume de Dieu. Aussi en temps difficiles!

En **solidarité** avec chacun, chacune, notre Église:

† témoigne des **valeurs** chrétiennes par la catéchèse, le culte liturgique ainsi que par les activités pastorales
† offre une **ouverture** spirituelle aux enfants et aux jeunes
† **accompagne** les grands événements de la vie des fidèles
† apporte un **appui** durant les moments difficiles
† est au **service** de toutes et tous les aidant, dès cette vie, à acquérir le royaume de Dieu

Un grand **merci** de votre soutien !

Compte - Paroisse de Genève (Grand-Lancy):
IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7 / CHF ;
Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse St-Jean-Baptiste

Compte - Paroisse de Lausanne et Vaud:
IBAN: CH47 8080 8002 3269 5631 4/ CHF;
Titulaire: EORL-VD.

„Bénis Seigneur ceux qui aiment la beauté de Ta maison !"